

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№8
(209),
4 – 11
березня
2010 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Марія Магдалина та вони, або Апокриф* згвалтованої України

*І темний круг євангельських історій
Звучить як низка тонких алегорій
Про наші підлі і скупі часи.*

Микола Зеров,
геніальний український поет, розстріляний 3 листопада 1937 року в урочищі Сандормох у Карелії.

Фуга життя

В який спосіб, з якою вірогідністю і чи взагалі класичні біблійні сюжети накладаються на нову українську дійсність? Якщо уявляти собі Книгу книг, як низку модельних сюжетів, за якими розгортаються і земні події, то що і як діється у нас? Що ми помічаємо на пласкому екрані сучасності, а що ні – на панорамному і багатоплановому зображенні історії?

У контексті біблійних алюзій геніальний Іван Франко написав поему „Мойсей”, а не, скажімо, „Спаситель”. І розпочав зі знаменитого пролога:

*Народе мій, замучений, розбитий,
Мов паралітик той на роздорозжю,
Людським презирством, ніби струпом, вкритий!
Твоїм будучим душу я тривожу,
Від сорому, який нащадків пізніх
Палитиме, заснути я не можу.*

Більш ніж актуально. Не тішмося: „нащадки пізні” – це не ми. Ми – „правнуки погані”. Ми не від Франка, ми – від Шевченка. Хоча обоє вирішували на біблійні мотиви і бунтували... проти Бога! Надто несправедливо влаштував світ. Надто страшні муки призначив українцям. А вони ж не знали ні про штучні голодомори, ні про масові репресії, ні про Еверести українських жертв та океани страждань. Знаючи, може, й замірили б. Як душі у більшості сучасників.

* Неканонічні новозавітні тексти.

Зверніть увагу: біблійні мотиви, а не теми. Себто – fuga життя. Варіації на українську тему. Біблія ж застерігає від лжепророків і лжемісії. Але застереження такі давні, а життя – все нове. Це ми до того, що є Месія і є месія. Перший у християнському розумінні – Христос (Спаситель), другі – самопроголошені рятівники країни, батьківщини, людства і – взагалі.

Понад п'ять років тому автора цих рядків дуже дратувала квазірелігійна істерія довкола месіанізму В. Ющенка. Ошалілі натовпи „вірних”, розкручувані фанатичними політичними заводилами, годинами скандували: „Ю-щЄн-КО! Ю-щЄн-КО!”, очікуючи на явлення месії (з малої літери) народів. Месія традиційно на годину-другу затримувався (для багатьох українців годинник ще не віднайдено), чим доводив натовп до кликушеського екстазу. Це було абсурдно, бо з тих же Євангелій відомо, що натовп, який оливкової неділі вітав в'їзд Спасителя в Єрусалим, за кілька днів уже верещав: „Розпни його!” Що сталося і з нашим месією на президентських виборах у 2010 році.

Нічого легковірнішого і пустопорожнішого ніж стихійно зібраний натовп нема і не може бути. Колективний психоз довкола Ющенка-месії неодмінно мусів завершитися великим шпиком. Багатомільйонний натовп, який сягнув своєї кондиції на Майдані незалежності (як справді патріотична маніфестація), закономірно пошився у дурні. Вірити в наш час у месію, спасителя, рятівника – непростимий духовний анахронізм. Бажаючи полетіти, не стрибають же люди зі стрімкого урвища, а сумовито співають: „чому я не сокіл, чому не літаю?!”

„Чому мені, Боже, ти крилець не дав?!” А на розумі нашому чому зекономив? Ми ж так вірили йому, Ющенкові, а він нас так бортанув! Наймішніше, мабуть, у тому, що він сам повірив у власний месіанізм і діяв відповідним чином. Замість чіткої й продуманої прагматики – публічні курси просторих проповідей, сеанси національних медитацій, колективні прощі то на Говерлу, то до святих місць. „Я ЄСЬМ”. А „царство божия” все не приходило. Навпаки. А тут ще не по плану спасіння розверзлася світова економічна криза, яка кинула й Україну. А тут ще й вона, зі своєю косою!

У випадку зі Спасителем вона – безумовно Марія Магдалина (ММ). За канонічною версією знаменита грішниця, одержима сімома бісами. Христос вигнав бісів і зцідив ММ, після чого вона стала його вірною

ученицею. Саме ММ – одна з найближчих до Месії. До неї ревнували інші апостоли. На відміну від них, один із яких (Петро) двічі зрікся Христа, вона присутня при Його хресних муках. Вона першою побачила ангелів над порожнім гробом Господнім, і їй першій явився Христос після воскресіння в подібі Сафініка. До Якого вона кинулася, але він зупинив її, звелівши їй до учнів й оповісти ім про Його воскресіння. Що вона й вчинила. Все це оповито особливим містичним значенням.

Християнська церква вважає ММ рівноапостольною, а її культ поступається тільки культу Богородиці. Це – канонічна версія. У неканонічній – ММ Богожениця, містична дружина Христа, його альтер его (друге я), еманация в животворяще жіноче начало. Її гріховність – радше символічна, а „любовність” ритуальна: давній світ знав при храмах жриць, які причащали грішних очищувальною любов'ю. До того ж, ММ плутають із грішницею Марією Єгипетською.

За однією з версій, після розп'яття, воскресіння і вознесення Христа, з маленькою донькою, ММ наче б переплила Середземне море й поселилася на півдні сучасної Франції, де й було започатковано божественну династію, до якої належали і французькі правителі Меровінги (V – VIII століття). Офіційна церква, ясна річ, усе заперече, але історичні пристрасі з приводу божественного родоvodu, який наче б нуртує у багатьох правлячих династіях, вивували і вивують донині. Переказують, Наполеон одружився із вдовою страченого на гільйотині генерала Богарне – Євгенією не лише через її чарівність, а й тому, що, за легендою, вона належала до нащадків Меровінгів, себто – до святої сім'ї Спасителя та ММ. У той спосіб мало бути легітимізовано імператорство Бонапарта. Міфи тримають тканину самої історії.

Вигнання бісів

Зайве говорити, що в контексті українського месії зразка 2004 року ММ – це Юлія Тимошенко, яку позначимо як мм (малими літерами). Їхне „весілля в Кані Галілейській” відбулося на переповненому Майдані. Правда, чудо перетворення кількох хлібів на багато і нагодування ними сотень тисяч мітингуючих, як і перетворення води у вино, сотворив не месія, а переважно простий київський люд, який добровільно годував і поїв прибульців з усієї України та з поза її меж. Вірили-сподівалися.

Чи виганяв месія-2004 сімох бісів із мм? Вони мали б вчинити це взаємно, виганяючи одне з одного семеро бісів по семеро разів. Месія (з малої літери) робив це неодноразово то особисто, то з допомогою власного секретаріату (де назбирав бозна кого!), звинувачуючи мм у всіх смертних гріхах. У державній зраді, продажу інтересів України Росії і т. ін. Мм (з малої літери) відповідала щирою взаємністю, чарівно кокетуючи з

кремлівським прокуратором (у миру В. Путін), коли той поливав брудом українського месію.

Мм мала бути вражена у самісіньке серце. Віртуальний шлюб із роздрипано-непоследовним месією не лише не відбувся, а й став національним скандалом та міжнародним посмішницем. А без її, мм, підтримки месія-2004 просто не виграв би президентських перегонів. Теж нам, Наполеон, сра... Одне слово, чудовий біблійний сюжет в українському виконанні дав колосальну тріщину – з непередбачуваними наслідками. Щоб мм не пригадали старих, ще лазаренківських чи московських грівів (хабарі тамтешнім військовикам, які були реально покарані), і щоб мм найближчим часом не довелось втікати світ за очі.

Не те, що не створили нової політичної династії, а щоб не загриміти в стару цюлу у лук'янівській в'язниці. Втім, мучеників, а тим паче чарівних мучениць, наш народ любить. Уявіть собі, поведуть мм у камеру в чому мати народила (аби порухувати, скільки коштує щоденна зміна нарядів, чого не могла собі дозволити й сама ММ), а вона розпустить косу і вкриється нею, мов свята Інесса. Ще одна біблійна алегорія. А за тим – чудове спасіння. Себто обрання на посаду глави держави. Чи реінкарнація вже мм у свою втрачену месійність.

З чим нині має гти мм до людей? Мов та ММ до апостолів після воскресіння Христа. З „благою” вісто, що український месія не відбувся. І навіть навпаки: навернувся. У щось дуже проблемне. Топлячи мм разом із своїм секретаріатом, зіграв у піддавки з Януковичем, аж той виграв вибори, заповідаючи україножерну програму. Пловати йому на Конституцію, її вивернуть, мов нутро блудниці.

Віктор (Ющенко) і Віктор (Янукович). Хто ж із них Віктор (Переможець)? Що переможена сама Україна – мов паралітик той на роздорозжю – більш-менш очевидно. Хто там біблійний паралітик? Що захворів і помер? Лазар. І сказала сестра Лазаря, Марія (ще один біблійний персонаж): „Господи! Якби Ти був тут, не помер би брат мій”. А хто тепер скаже в Україні: „Я є воскресіння і життя, віруючий у мене, якщо й помер, оживе?”

То з якою звісткою мм має поспішити до народу? Що прийшло царство політичного антихриста (так, освяченого РПЦ і підтриманого її чорним військом в Україні)! І мм зробила крок у цьому напрямку, подавши у Вищий Апеляційний суд України позов про визнання результатів виборів недійсними (мовляв, сфальшовано 1,5 млн. голосів, яких їй власне й забракло для перемоги), але вже наступного дня зробила два несподівані кроки назад, відкликавши позов. То голоси крали чи ні? А що – мм не знала, як судять українські суди, зокрема ВАСУ та його структури на місцях (згадаймо справу судді-посівача І. Зварича, який дав свідчення проти голови ВАСУ О. Пасенюка, який за віком має бути у відставці, – ще один постбіблійний сюжет)? Може, мм потай пригрозили судовими переслідуваннями по старих справах, то вона й відступилася? А може, вона зовсім не мм, а просто Ю. Тимошенко, яка – на сей раз – прогнала? Чи буде наступний шанс?

Повернення бісів

Взагалі, що означає реванш В. Януковича, який вже приймав вітання у 2004 році, але все зірвалося? Ясно, що його залізобетонний електорат нікуди не дівся і лише „махровів”, тоді як національно-патріотичні та демократичні сили „пересобачилися” (В. Чорномірдин) між собою, явивши ганебно-жалюгідне видовище. Перемогла тактика Януковича-опозиціонера: чим гірше (для України), тим краще (для ПР).

Гаразд. А чому ж Президент США Б. Обама та низка світових лідерів поспішили привітати В. Януковича з перемогою ще до остаточного вердикту щодо його президентства? Чи не є це сигналом переформатування відносин Заходу з Росією, згідно чого Україну віддають під фактичний російський протекторат? Принаймні в Москві все так зрозуміли, і задекларований перший візит туди В. Януковича на новій посаді засвідчує, що і він у російському кльватері. Ще в часи Золотої орди ті ж московити їздили у ставку хана на плазування і „целованіє” сановних стіп, аби отримати ярлик (грамоту) на князування. Традиції царату щодо малоросійського холуйства не змінилися. Є слушна нагода ще раз усе нагадати. Москва поціновує запроданців найвище. Чому їй такий ненависний гетьман І. Мазепа, який врешті зірвав із золотим московським ярмом. Золоту ж клітку для В. Януковича в Білокам'яній уже викували. Залишилося приміряти.

Новообраний – надто химерна постать, аби ідентифікувати його у задзеркалі біблійного пересмішництва. У Біблії вистаєє грішників, розслаблених, одержимих бісом, померлих. Що В. Янукович одержимий

(Продовження на 3 с.)

Ще й трьох днів не минуло з моменту інавгурації Януковича, як на Банковій запанував чужий дух... Точніше, почало пахнути чимось таким підлабузницько-промосковським, таким, що вже майже вивітрили зі столичних пагорбів, у тому числі й вітрами Помаранчевої революції.

Адміністрація Януковича хоче стати київським філіалом кремлівської?

Я не знаю достеменно, які справи чинилися в Секретаріаті президента часів Ющенка. Але я переконана – робочою мовою Секретаріату Ющенка була українська. Саме державною мовою проводилися наради й давалися інтерв'ю, українською спілкувались і тоді, коли софити й камери вимкнено, і тоді, коли просто відбувалося спілкування між собою. І президент, і керівник його Секретаріату, і перший заступник керівника, і всі на решта на всіх службових щаблях, розмовляли українською. Президент і його держава Україна розмовляли між собою однією, рідною, мовою.

І так само я тепер переконана, що в Адміністрації президента Януковича робочою мовою стає чи вже стала мова іноземна, російська. І не лише в побутових розмовах між чиновниками, а й, що найгірше, російська стала мовою офіційного спілкування керівників АП України не лише між собою, а й з пресою, і отже, з народом. Неприпустимо – новий президент України, вустами своїх апаратників, почав розмовляти зі своєю державою чужою мовою, як іноземець, варяг, покликаний на царювання!

Що ж ми побачили й почули вже в перші дні президентства Януковича? Чому так раптово спливла аналогія з московською Адміністрацією?

Форма висвітлення діяльності нового президента на ТБ викликала досить чіткі відчуття про кальку з кремлівського «оригіналу». Пам'ятаєте російські телеканали? Кабінет президента Медведєва (раніше – Путіна), на задньому плані великий стіл, на передньому – приставлений до нього маленький, за яким глава держави слухає звіг якогось чиновника про проблеми й досягнення. Кілька знакових фраз з обох боків, і в електорату має скластися враження про найвищу турботу... Тобто не просто треба донести, що президент дбає про країну, а показати наочно, у який саме спосіб він це робить. Щось раніше я таких телекартинок у нас не пригадую.

Перші укази нового президента теж викликають питання. Принаймні щодо їхньої грамотності. Ось текст указу на сайті АП про висловлення співчуття з приводу смерті історика Дашкевича (до речі, Дашкевич – один з засновників Центру досліджень визвольного руху, член наглядової ради Національного музею-меморіалу жертв окупаційних режимів «Тюрма на Лонцького»).

Указ не налічує й десятка рядків, а вже викликає з зауваження мовного питання:

«Президент України висловив жаль з приводу смерті Ярослава Дашкевича»

Президент України Віктор Янукович висловив щирий жаль (тобто співчуття – Авт.) з приводу смерті всесвітньо відомого історика Ярослава Дашкевича...

Оцей «жаль» та деякі інші недоречності свідчать про те, що писався текст указу російською (може з московських зразків), а потім його перегнали через автоперекладач.

До речі, на самому президентському сайті збереглися укази Ющенка про висловлення ним саме «співчуття» з приводу смерті того чи іншого діяча. Принаймні, шаблончик могли б використати! До речі, мовні проколи й у інших текстах лише підтверджують сумнівність щодо їх українського походження.

Ідемо далі. Указ - це лише папірець, а що ж люди? Уже перші свою публічні виступи керівників Адміністрації президента України виголосили російською мовою. Не знаю, може це відгомін того, що свою першу невеличку промову після другого туру виборів, уже приймаючи вітання як обраний президент, Янукович зопалу теж виголосив російською? Невже з обранням Януковича так швидко «відібрало мову» в новій політичній еліті?

П'ятниця, наступний день після інавгурації... Повечерявши, країна вмикає «Велику політику», щоб послухати нових високопосадовців. І що ж чує нація? Вона чує перший публічний виступ нового першого заступника глави АП Ірини Акімової, який вона впродовж усієї програми виголошує... російською мовою (щоправда, з непереборним сильним донецьким акцентом). І це державний службовець дуже високого рангу.

Але ще більше мене вразило, що з восьми, здається, журналістів, які були присутні при цьому, лише один поставив запитання українською. Але, пані Ірина й тут не схилила – відповіла по-донецьки. Дивно, чому керівники відомих видань не висловили свого здивування й прямо не запитали Акімової про мову спілкування? Може, вона нею не володіє?

Пані Ірино, не забувайте, що ви український державний службовець і зі своїми громадянами маєте розмовляти українською.

Що ж до Миколи Азарова, який претендує на посаду прем'єр-міністра, то тут узагалі кепські справи. Чи не краще було б і для країни, і для самого Азарова з причини

неволодіння літературною мовою відмовитися від цієї посади?

У неділю й сам новий керівник Адміністрації президента Сергій Львовичин дав перше велике телеінтерв'ю українському телеканалу російською мовою (хоча й, звісно, з сильним українським акцентом). Може, і йому тяжко дається літературна мова? Але ж, начебто, ще молодий, мізки мають схоплювати такі речі на ходу...

Принагідно хочу звернутися до нашої преси. Шановні журналісти, ставте чиновникам запитання українською і вимагайте від держслужбовців відповідати на них державною мовою! Мені незрозуміло, чому офіціоз уже виголошується іноземною мовою, а преса сприймає це як належне й навіть не протестує.

Хочу також звернутися до чиновників... Мені дуже не подобається неповага до мене як до громадянина. Якщо ви, досягши певного статусу, досі не вивчили мову своєї держави, - це справа погана, але її можна виправити. Певно, складно вчити мову, але ви намагайтеся. Це складно, але цілком можливо. Я навіть рецепт знаю - просто треба розмовляти українською. А найвищий шик – навіть спробувати думати українською!

До речі, я свідомо не акцентую на тому, ЩО САМЕ казали високі чиновники, коли чужою мовою намагалися пояснити мені, що вони хочуть зробити в моїй країні. Показуючи кусень хліба з салом, вони пропонують нам забути про державність, волю, незалежність. Зараз дуже небезпечний момент, коли країна ледве набула певних обрисів Держави, і раптом - усе може «обнулитися». Оцею «обнулення» й не можна допустити.

Просто хоча застерегти нову владу: найвищий посадовець, який розмовляє зі своєю державою чужою мовою ризикує тим, що держава не почує і не зрозуміє його. Водночас, не знаючи, не вживаючи в повсякденні державну мову, чиновник навряд чи зрозуміє проблеми й потреби нації. Вони так і співіснують у паралельних світах, створюючи кожен для себе свою країну, а коли їх шляхи раптом перетинаються, то з подивом і нерозумінням, поглянувши одне на одного, знову розбігатимуться по своїх кутках. Чужі одне одному і байдужі одне до одного. І так - до найближчих виборів. Чи революції?..

Тетяна М., Київ

№8 (209), четвер, 4 – 11 березня 2010 р.

ТЕЛЕ РАДІО ЧЕРНІВЦІ **НОВИНИ** 2

Передплатний індекс – 96202, передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн. Свідоцтво про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець – Агентство інформації та реклами

МІА-ІНФОРМАЦІЯ

вул. Володимира Великого, 18, Львів, 79053

тел. факс: 297 60 97, e-mail: dr_povnu@ukr.net

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікують. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Передрук матеріалів - при обов'язковому посиланні на видання.

Друк: «Видавничий дім «Молода Галичина» (м. Львів, вул. Угорська, 14).

Номер підписано до друку о 21.30. Зам. № 245. Наклад: 30000 прим.

Головний редактор – Олександр Корещ, заступники головного редактора – Олег Пендерецький, Христина Карась, технічний редактор – Богдан Богач, дизайн – Христина Хоростіль, консультанти – Назар Зазай, Роман Старший. Філії (кореспондентські пункти): м. Київ – Оксана Клименко, м. Івано-Франківськ – Єльвіра Блінцова, м. Тернопіль – Галина Михайлова, м. Луцьк – Олександра Бігун, м. Рівне – Григорій Кремінь, м. Житомир – Павло Письменний, м. Чернівці – Костянтин Журавчак. Адміністрація: директор – Олена Сахарук, головний менеджер – Віталіна Пенягіна. Кадри: Емма Поздєва, Тетяна Мерецька. Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70. Технічна підтримка редакції: Олександр Ренн (НВКФ «Техноекс»). Юридичне обслуговування: Віталій Рущак.

РАДА ЗВІЛЬНИЛА ТИМОШЕНКО

Парламент у середу відправив у відставку уряд Юлії Тимошенко.

Незважаючи на те, що до останнього було незрозуміло, чи вистачить голосів, голосування відбулось 243 голосами.

Зокрема, за відставку голосували 172 депутати від Партії регіонів, 7 БЮТівців, 15 НУ-НСівців, 27 комуністів, 19 – від Блоку Литвина.

Розгляд питання відставки тривав майже 5 годин, включаючи перерву.

Найдовше тривало соло Миколи Азарова, який виступив в ролі такого собі прокурора на суді над Тимошенко. При цьому суд тривав без головної обвинуваченої – Тимошенко записувалась в парламент, а в залі сиділи лише Турчиню і міністри.

Він обвинуватив уряд у «катастрофічному» падінні економіки.

«Країна із найкращими чорноземами перетворилася в імпортера сільгосптоварів. Дефіцит цукру цього року складає 50 тисяч тонн. Видно, мильною бульбашкою виявилися дотації на гектар посіву цукрового буряка. Ми дожилися до того, що ввозимо картоплю», - підкреслив регіонал.

Він нагадав, що «уряд змушує бізнес платити податки наперед, а ПДВ повертає зерном, борошном, добривами. Куди далі ідемо?».

Єдине, що забув регіонал Тимошенко, що Україна вже імпортує навіть сало. Зате пообіцяв влаштувати Тимошенко повний аудит.

Апофеозом сеансу викриття стала фраза: «Почали провалом «Гринджол» на Євробаченні, закінчили провалом олімпійців у Ванкувері!».

Ну а завершив Азаров зв'язали найяскравішою своєю цитатою.

Під час розгляду питання відставки він посперечався з біотівцем Олегом Білорусом.

Біотівець назвав безпідставним звинувачення на адресу уряду і запитав, чи не соромно йому за те, що він сказав «да пошли вы» на прохання підняти виплати на кефір пенсіонерам.

«А щодо «пішли ви», то я сказав «пішли» не всім, а окремим, абсолютно конкретним людям. І якщо треба повторю», - запевнив регіонал.

У цей момент в зал зайшла Юлія Тимошенко. Вона як не дивно переможно усміхалася, незважаючи на близьке фіаско.

Виступ прем'єра був не довгим, але як завжди дуже пафосним.

«Якщо буде проголосована відставка в ту ж хвилину моя команда, покине уряд і перейде в опозицію, де формуватиме об'єднану демократичну команду», - заявила Тимошенко.

«І якщо Янукович думає, що через тиждень він буде спокійно грати в гольф і теніс, а його оточення буди тихцем збирати стратегічну власність держави, то можу сказати, що сьогодні його гольф і теніс завершуються. І він буде кожен день звітувати перед країною і опозицією. Ми будемо тримати руку на пульсі», - запевнила вона.

Тимошенко відмовилась відповідати на питання, закличавши швидше перейти до голосування.

«Це буде момент істини для кожної фракції – з Україною він чи проти», - заявила вона і залишила зал. До голосування залишалось ще півгодини. Іх депутати витратили на обґрунтування свого голосування.

Блок Литвина знову розказував, що не треба війни у владі. Іван Кириленко з останніх сил захищав свою лідерку. Комуністи раптом забули як 2 роки підтримували Тимошенко своїми голосами і накинулись на Тимошенко. Найгірше довелося «Нашій Україні», якої давно вже не існує як єдиної фракції. Анатолій Гриценко говорив ні про що, але дуже суворо, проукраїнську позицію групи «За Україну» окреслив В'ячеслав Кириленко, пообіцявши не голосувати за відставку та не визнавши Тимошенко проукраїнським лідером...

А далі проголосували 243 за відставку.

Яка коаліція потрібна Україні?

Останні публічні пропозиції щодо відновлення чи формування нової парламентської коаліції свідчать про те, що вирішення цього питання відбувається не в ракурсі загальнодержавних інтересів, а радше як спроба задоволення особистісних і корпоративних інтересів.

Передусім, викликає подив, чому Блок Юлії Тимошенко, звернувшись до Нашої України – Народної Самооборони щодо продовження дії коаліції, не запропонував конкретних засад дії діяльності. Замість цього Блок Тимошенко повів переговори, акцентуючи на кадрових питаннях (Партія регіонів на відміну від БЮТ, подала хоча б туманні пропозиції щодо ідеологічних та економічних засад нової коаліції).

Також дивує позиція НУ–НС, яка на передній план висуває кадрові питання й лише на другому плані розглядає засади діяльності коаліції.

На мою думку, базою коаліційної угоди, чи БЮТ з НУ–НС та Блоком Литвина, чи ПР та НУ–НС, мають бути виключно ідеологічні, економічні та політичні принципи.

Погоджуюся, що засадами діяльності коаліції у будь-якому її форматі безсумнівними й незалежними повинні стати такі задекларовані фігурантами пункти:

– мораторій на будь-які дії щодо мовного питання; – безумовне виведення у 2017 році ЧФ РФ з України;

– недопустимість приватизації та створення консорціуму з управління ГТС.

Водночас згадані пункти є неповними і потребують обов'язкового включення ще трьох:

– продовження освітньої реформи в контексті незалежного тестування;

– негайна реформа НАК «Нафтогаз України» шляхом його поділу на три складові структури, котрі займатимуться відповідно продажем газу, його транспортуванням і зберіганням, та видобуванням. Проведення модернізації ГТС відповідно до Брюссельських домовленостей;

– неприпустимість повернення в Україну «Венко – Прикерченська. Ltd». Шельф залишається у виключній власності держави та управління нею.

Без останнього пункту укладення будь-якої угоди між БЮТ, НУ–НС і Блоком Литвина чи між ПР і НУ–НС

виглядатиме як завальована спроба повернути до життя «Венко-Прикерченська. Ltd». А це є абсолютно недопустимим з точки зору інтересів енергетичної та національної безпеки України.

Тільки узгодивши ідеологічні засади діяльності коаліції у названих аспектах, можна розглядати питання, хто буде прем'єр-міністром України.

При цьому буде більш природно, якщо ідеологічні засади старого-нового прем'єра, задекларовані ним раніше, не розбігатимуться з засадами діяльності коаліції.

Вищенаведене в жодному разі не розглядається як рецепт побудови щасливої України для людей. Ідеться лише про збереження на цьому етапі залишків енергетичної, економічної та національної незалежності як фундаменту завтрашнього прогресу.

1 березня 2010 року

Ярослав Лесюк, екс-радник президента Ющенка

багатьма бісами україножерства і його політичне тіло рясно вкрите антиконституційними виразками (двомовність, газотранспортна система, Чорноморський флот РФ у Криму після 2017 року, „незалежність“ Південної Осетії та Абхазії, анти-НАТО і т. ін.), безумовно..

Пам'ять підказує юдейського царя в кінці I ст. до н.е., званого Іродом. Дізнавшись про народження Царя Юдейського (себто Христа) і не знаючи, де саме Той, він звелів убити в Юдеї всіх немовлят, не старше двох років. Що й було зроблено. Не пошкодував і власного сина. (Читай: невинноубиті – це і так вельми скромні гуманітарні програми розбудови української держави на основі національної ідентичності. Чи те, що хоче угробити В'янукович.) Закінчив Ірод дитин погано.

У згаданого Ірода був син Ірод-Антипа, правитель Галілеї і Перей (Галіччини і Волині?). Він відібрав у свого брата Пилипа дружину Іродіаду (хто там з нинішніх наче б то причетний до згвалтування?). Іоан Хреститель, двоюрідний брат Христа, викривав Ірода-молодшого за порушення норм законів і моралі. (Читай – за зміну Конституції.) За що й був ув'язнений. Під час святкування дня народження Ірода перед ним танцювала донька Іродіади, яка йому дуже подобалася. Ірод пообіцяв виконати будь-яке її бажання. За намовою матері та зажадала: „Дай мені тут на підносі голову Іоана Хрестителя“. Йому відрубали голову (читай: ті ж національно-державні програми) й принесли на тачі, яку передали Іродіаді. Уже згодом, коли слава про Христа поширилася по всій Юдеї, Антипа вирішив, що це воскрес Іоан. То ким є Новообраний: Іродом старшим чи молодшим? І хто є Іродіадою? Невже Ганна Герман? Правда, вона волила б тачо з головою на Предтечі, а Юлії Тимошенко. І що стаяту світлу голівку у символічному плані ПР здобула. Тільки і на цьому історія не зупинилася. І не зупиняться ніколи.

Дуже кортить належно асоціювати ПР. Може, в поміч нам академік Іван Дзюба. який сказав: „Нехай навіть він змінився (В. Янукович. – Авт.), але його оточення, від якого він залежить, лишилося тим же. (...) В своїй останній більшості – це дуже страшні люди. Якщо Віктор Федорович хоче стати загальнонаціональним лідером (хотіти нікому не заборонили! – Авт.), він повинен позбутися тих людей у своєму оточенні, які ненавидять Україну лютою ненавистю, хоча й приховують це“ („День“. 19 – 20 лютого 2010 р.)

ДСЛ і ДДЛ

Ключ розуміння – **дуже страшні люди**. То й ПР слід визначити як ПДСЛ (партія дуже страшних людей). Досить гратися в політичні піжмурки. Вони перемогли, і це є найбільшим внутрішнім викликом Україні, який може коштувати їй державності та історичного падіння в повторне катастрофічне минуле. ДСЛ не зупиняється ні перед чим. Там – нічого святого... Нічого українського. Там – ні честі, ні совісті, ні моралі. Ні, там не тільки один „чистоган“. Там воїновичне нутро-мурло окупанта. Породжений з імперської меншовартості (розпаношений безрідний глебс) комплекс зверхності щодо „хахлов“ та їхнього „недаразумення“ – так називаємай українській гасударственності“. ДСЛ – постімперська злаякісна пухлина на тілі незалежної України. Почесно бути президентом всея ДСЛ?! Іхній новітній хрещений батько – В. Путін. Іхній духовний пастир – патріарх РПЦ Кіріл****, який „вазжелал“ прибути в Київ на інавгурацію Новообраного. Сатанілі новітньої духовної ескапансії прямих нащадків Золотої орди. Від якої власне і впала Свята Русь, так звана Київська. А Московської Русі „атрадясь“ не було. Назву „Русь“ московити просто вкрали. Як і всю історію, культуру, релігію, героїв Святої Русі. Інакше московити – „руські“ без історії, „неаткуда“. Відповідно і в нікуди. Імперський тупик з жадобою всерозширення.

Та якщо так криємо „переможців“, то які епітети знайдемо щодо горе-провідників „переможених“, яких, очевидно, не менше, ніж перших? Просто в грі у (національного) дурня „проти всіх“ не так склалася (виборча) карта. Червову даму (з червикою) побив туз козириш (кримінальний). Якщо перші – „дуже страшні люди“, то другі – „дуже дурні люди“ (ДДЛ). Страшно бути аж настільки дурними, як і дурно бути аж настільки страшними. Яке їхало, таке здибало. Не розминутися! Настіла зміна реєстрів. Опозиція прийшла до влади (І. Дзюба: „Янукович – це була „справжня“ опозиція... Залізобетонна**** партія“), влада (помаранчева) з власної недолугості перекинулася в опозицію. Гра „проти всіх“ насправді обернулася помаранчевою „війною всіх проти всіх“. У таких випадках залізобетон завше міцніший. З розпадом „Імперії зла“ він втратив усе, і більше йому втрачати нічого. А що ДСЛ – рудаментарне зло імперії, яке ненавидить Україну і все українське, то вони цього й не приховують. Ба – декларують. Залішається мріяти. (Доктор історичних наук Юрій

Марія Магдалина та вони, або Апокриф згвалтованої України

Шаповал: „Сьогодні єдина надія на те, що зміниться оточення Януковича, що Табачник не буде віце-прем'єром, а Герман працюватиме у стінах Верховної Ради, а не в уряді“. Той самий часопис „День“..) Хто там думкою багатіє? Сподіватися на моральне оздоровлення очільників ДСЛ не доводиться. Лише на те, що їх „недопустять“. А для чого ж ПДСЛ узяла владу? Аби очиститися і саморозпуститися? Та який же монарх чи патріарх таке дозволить! Не для того ж Москва „строїлась“!

Як же бути національно-патріотичному загалою, очолюваному кільканадцятьма отаманами ДДЛ, хоча й з позначкою „України“? Стільки ж у Спасителя було найближчих апостолів, які понесли благу вість у світ. Ці ж тільки чубляться і гризуться, дезорієнтуючи й відштовхуючи громадськість. А вже із старорухівського політичного багна (чи не забаламученого свого часу ще совецькими спецслужбами!), від терто-перетертих проїдисвітів, лунають „свіжі“ гасла, мовляв, треба щось робити, гуртуємось, панове, нумо, разом, спільними зусиллями, не дозволимо, ні і ні! Геть! І це також було. Поміж учнів Месії – згідно офіційної версії – був впроваджений агент синедріону (рада старіших у Юдеї) на ім'я Юда Іскаріот (себто з міста Каріота). За тридцять срібників (не такі вже й малі гроші!) своє завдання він виконав зразково. Так само, як й кільканадцять „апостолів“ з оточення нашого політичного месії, який не просто програв, а про(...)ався, підставивши – це треба вміти! – всю національно-демократичну (не)спільноту, а так собі. (Визначення шукаємо.)

Як і в біблійні часи, комунікативний заряд нашого часу спрацює лише в прийдешньому, розтавивши все на свої місця в геополітичному просторі. Він же визначить, чого саме більше в президентові В. Ющенку: позитиву чи негативу. Якщо вийде на нічию, для державного будівництва України – це також колосальний програвш. Тим паче, враховуючи те, хто і з якими намірами „пришол на смену“. І що збирається „менять“. Месію (з малої літери) змінив залізобетонний антисмесія. У цього хоч усе „на лбу написано“. І на вустах. Коли під час інавгурації виконували гімн України, вони мляво щось жували. Зате як сяяли коли прикладалися до патріарха РПЦ. Деталі, але які промовисті.

Але й чекати, склавши руки та мізки, безнадійно. Треба щось робити. А це можливо лише враховуючи очевидне політичне фіаско сіро-буро-помаранчевих із корекцією стратегічного курсу національно-державного порятунку оперативно тактичними діями на виклики українській державності та нації в цілому з боку Новообраного та його команди. Де бовдури на кшталт Н. Азарова (очевидно, це з Волзької Хозарії), який так і не зумів „дасвоїть месную речь“. Хоча швидше це принціпове неприйняття „нічево хахляцкава“. На тілі тих круків Ганна Герман – біла ворона. Не знати, чи комплімент їй сподобається.

Назад у катакомби

Які історичні паралелі? Пригадується, після роз'яття й воскресіння Христа, його вірні рушили в катакомби, де, незважаючи на всі гоніння й жертви виплекали нову віру, яка врешті-решт розірвала, здавалося б, нездоланні язичківські Рим. Кривавістю гоніння проти християн вирізнявся буйний Нерон. Чи не його лаврам задрить Новообраний, дізнаємося найближчим часом. У Нерона була коханка – Сабіна Поппея, юдейка, яка мала свої порахунки з християнами. То вона й накручувала біснுவатого. Хто претендує на роль Поппеї біля тіла Новообраного? Може, Д. Табачник, також із затятих недругів?! Не може ж історія повторюватися з автоматичною точністю! Була Дуся, став Діма. І Нерон закінчив дуже погано. А потім коронувався імператором Константин, який зовсім не узаконив християнство як державну релігію (як багато хто вважає), а лише зрівняв його з іншими віруваннями. Як панівну релігію християнство утвердив імператор Феодосій. До речі, був дуже крутий. Отак усе повернулося. Мов перстень на пальці Соломона. І все невпізнанно змінилось. То ж пережили Нерона і – Януковича переживемо. З його Табачниками і Колесніковими. Як у чоловічій, так і в жіночій іпостасі. І забудуться. Хто нині пам'ятає про Поппею? Яка також дуже зле закінчила.

Яка з цього всього мораль? Може та, що з поверненням воїнства червоного Ірода у 1944 році в Галіччину сотні тисяч патріотів пішли в УПА і в підпілля, а та ж УГКЦ після 1946 року (ну дуже й ненавидів безбожний Сталін та благочестиві ієрархи РПЦ – за сумісництвом стукачі НКВД-КГБ) ніби повернулася в катакомбний період. Мов перші християни. Збройна боротьба УПА завалила планам Кремля висилити всю Україну у віддалені райони СРСР і, попри її згортання у 1960 роки, зберегла в суспільстві сам дух національної нескореності яко предтечу до державної незалежності України. Вистоявши в десятиліттях гоніння і також зазнавши масованих втрат, УГКЦ зберегла душу народу. (Нагадаємо, що УАПЦ була під корінь знищена в 1930 році, згодом вона відновилася за кордоном, а в кінці 1980-х років повернулася в Україну. Тоді ж з'явилася і УПЦ Київського патріархату. З приводу того всього страшенно ремствую РПЦ. Мовляв, „преследуют, атбірают, чинят не па божескі“. По-Божеськи для

* Усе за Т. Шевченком, „видатним українським співаком“ (а Кобзарем же він був знаменитим!)
 І день іде, і ніч іде,
 І, голову схопивши в руки,
 Дивуєся, чому не іде
 Апостол правди і науки?
 Або -
 І день не день, і йде не йде,
 А літа стрілою
 Пролітають, збирають
 Все добре з собою
 Окрадають добрі думи...
 Напис на персті Соломона: "І це проміне".

московитів, це коли вони захопили тисячі храмів, майно та власність УГКЦ, набутими її вірними за століття подвижницької праці, позбавили мільйони „западенцеф“ батьківської віри. Фізично знищили масу вірних, душпастирів та ієрархів, нав'язуючи людям окупаційно-московську „рускагаварящую“ релігію. Звідти й „християнство“ Новообраного, звідти, з московського духовного „омута“.)

Коли під час останньої президентської прес-конференції В. Ющенко сказав, що „Якби не було Бандери“, Янукович не став би президентом незалежної країни“ (в ліпшому разі – генерал-губернатором), у цьому була формальна історична логіка. Але В. Янукович у царині державотворення прийшов „не строїть, а рушть“, не переймати національні цінності, а розривати, не зрощувати тканину вітчизняної історії, а шматувати її за відомим імперським способом. Принаймні вважати саме так змушують, наголосимо ще раз, антиконституційні, антидержавні, антиукраїнські заяви Новообраного, які засвідчують, з одного боку, його вроджену національну безрідність (історичне коріння втрачено), з іншого – наразі саме так видається – неспроможність до позитивної національної трансформації.

В. Янукович – дитя соціально-віджилого залізобетону, а на тій основі нічого доброго не посієш і не збереш. Коли Ю. Тимошенко каже: „В. Янукович – не наш президент (...) Іх світогляд – нищення України“, це стисла характеристика ДСЛ, щодо якої ні в кого з національно-патріотично налаштованих не повинно бути жодних ілюзій. Прийшло царствіє політичного антихриста. Залізобетон накрив паростки молодого українського державства. Як бути? Ю. Тимошенко каже про об'єднання патріотичних сил у Верховній Раді. Як може об'єднатися й послужити політичним каркасом державотворення й відсічі антидержавникам те, що в більшості своїй вільно продається і купується, що бігає з однієї фракції в іншу, що є політичною проституцією за визначенням?

Добвайте сю скалу

У свою чергу, влада є кривим, а все ж концентрованим відображенням загального стану суспільства. Розділеного в Україні на два головні табори: націонал-патріотичний (демократичний) і залізобетон. Парадокс же в тому, що саме постімперська інерційна сила (сліпа, брутальна, безперспективна) взяла гору над розпорошено-хирлявими демократами, створюючи тим самим тиск для належного згуртування, очищення й структурування останніх. Крапля за краплею камінь точить, а життєва сила зеленої рослини подолає і залізобетон. Або-або. Іншого не дано. Питання хіба в часі і в тому, скільки національних сил доведеться витратити не для позитивної розбудови, а для долання залізобетону.

Тільки парламентськими баталіями не обійтись. У самий раз оголосити стан вищої бойової готовності всіх національно-патріотичних (демократичних) сил. Назад – у катакомби?! Знову – бункери і схрони?! Даєш УПА – 2?! Знову ж, механічно історія не повторюється, хоча й ходить-бродить ніби колами. У чому є також сенс, оскільки протиборство старого і нового триває постійно.

Чи зможе українська патріотична спільнота в умовах кризи національного жанру здійснити те, чого не спромоглася упродовж майже двох десятиліть інфантильно-рахітичного постулу? А саме: очиститися від баласту старого (підставного?) політиканства, отаманщини/багатогетьманщини, пустопорожньої балакухості й мітинговості. Рационально перегрупуватися, оптимально організуватися, мудро зорієнтуватися на досягнення стратегічної мети – розбудови сильної й демократичної незалежної України. Для цього справді потрібен найширший **ФРОНТ НАЦІОНАЛЬНОГО ПОРЯТКУ**, національно-патріотичний загал, послідовний, переконаний, відданий, жертвовний, нездоланий, мов ті первісні християни, які в умовах імператорського терору зуміли вистояти і перемогти. Провід ДДЛ має відійти в минуле, зі зміною реєстрів у бік Світлих голів України і Чистих душ. За царювання антихриста віра в Царство Божие внутрі нас особливо потрібна.

Прагматичне питання про партійні структури. Знову ж, закономірно те, що в залізобетонному політичному сегменті вони згуртовано на „ідейних“ засадах органічної ворожості до незалежної України й зорієнтовані на неоімперські цінності. Партії ж націонал-правичі та центру, навпаки, облаштовані не під ідею Визволення і Поступу, а ситуативно пов'язані з тими чи іншими лідерами, амбіції яких вони обслуговують. У цьому – сила залізобетонних, які клонують своїх очільників за своєю „образом і подобієм“, і слабкість других, яких мотає туди-сюди – за відсутності чіткої програмової основи.

Чи спроможні очільники БЮТ ідейно очистити, рафінувати й сконцентрувати те, що у стихійно-демагогічному вигляді явилася як „сподівання Майдану“? Це – саме сподівання, бажання, святі почуття, які трагічно розбилися при ударі з жорсткими і цинічними політичними реаліями. Відчуравши/розчарувавши/дезорієнтувавши масу патріотично налаштованих громадян. Натхненно померзнути кілька днів на Майдані, відчувши братерство духовної спільноти, і щоденно будувати власну державу, щоденно ж стаючи кращими, вищими, розумнішими, сильнішими, далекосяжнішими, – різні стани. У цьому відношенні катакомбний період формування національно-державної самосвідомості далеко не закінчився. А може, лише й починається.

* Дослівно - прапор.
 * Родом з Білорусії, де, тим не менше, проживає маса етнічних українців, ще в сталінські часи списаних як білоруси чи "руськіє". Берестейщина - суцільно український край.

Чи не на часі для України сильна центриська партія соціально-демократичного (як у багатьох європейських країнах) спрямування? Маємо провальний досвід СДПУ(о)? Але ж вона будувалася не як світоглядно-ідейна, а як жорстка авторитарна структура з провладним керівником диктаторського типу та з централізованим фінансуванням. Реальна політична „різьба“ партії явно не відповідала загальнодемократичній нарізці українського суспільства перехідного стану. „Різьбу“ СДПУ(о) її керівництво просто зірвало. До того ж, вона виявилася **лівою**, хоча початково закручували **направо** (в бік національно-демократичного представництва).

Найскладніше нами не зроблено своєчасно. На святанку незалежної України метка більшість, втікаючи з потопіаючого червоного корабля, посунула в демократи, від швидко перефарбованих комунок до розмаїтих маргіналів та невдах минулого режиму, проїдисвітів і криміналітету, для яких влада – спосіб наживи і самозбереження. Якщо із неюфітами не все аж так зле (у КПСС не бракувало й мудрих, порядних і т. ін.), то з кон'юнктурниками – обвал/звал. У свою чергу, останні заблокували прихід у владу нових перспективних людей, отруюючи владу з середини.

До того ж, як сказано, поміж ура-патріотів не бракує агентів впливу старих совецьких і нових зарубіжних спецслужб, які з середини успішно розклали/дезорганізували той же Рух та інші громадські інституції на кшталт ТУМ, Просвіти, Меморіалу, перетворивши їх у болото застою та гнилизни. Так, певні позитивні процеси безумовно мали місце, суспільство розвивалося, але й підсмерджувало все дужче й дужче.

Аж з'явився месія, багатослівний і риторичний, ніби проповідник, а не рятівник, який чи не все робив невчасно, непослідовно, відштовхуючи, а не гуртуючи, оскільки виявився неймовірно амбітним, задрісним, неконструктивним. Час почистити демократичне пир'ячко було втрачено. Треба чистити вже особовий склад, якісно оповілюючи кадри.

Окремі позиції месії впливали з історичної необхідності (визнання Голодомору як геноциду, заслуг учасників Визвольних змагань, героїзму його лідерів, – до нижчих шаблів ще просто не дійшло). Однак данини минулому, яке, безумовно, становить світоглядні підвалини для самоусвідомлення нації, ще недостатньо для успішного долання викликів сьогодення та забезпечення поступу. Це як запліні ходи в шахах. І знову ж, у парадоксальний спосіб (що означає невчасно!) згадані дії В. Ющенка не так консолідували національно-патріотичні сили, як спрацювали на сполонення україножерного залізобетону, залитого ще в часи „Імперії зла“. Як також сказано, маючи свого президента, мовляв „п'ятих колон“ та зломпенізованого „населення“ почне ще активніше чавити все українське. Політичні хижачки атакують малими і великими згрями. Вони розуміють тільки силу, рішучість і відсіч, і їм треба протиставити сумарний патріотичний потенціал України. Завдання сьогодення на найближче майбутнє. Не дозволити ПДСЛ здерти живцем шкіру з України.

І це проміне

Час, час немовлимий. Нема такого залізобетону, якого він не розчавить на дрібний пісочок. Усе має свій початок і кінець. Найближчі роки стануть найбільшим випробуванням для України, для її національно-державної життєспроможності. Шкода, що перші два десятиліття незалежності, витрачені на розгойдування, супроводжувалися такими втраченими можливостями, хоча й не минули геть марно. Життя – сутність вельми містична, логіка його не все збагненна. Хоча сказано: лиш боротись, значить жить.

Як знати? Минуть роки, і, можливо, розчарувавшись у політичний сунт сует, Ю. Тимошенко піде у монастир і прийме постриг (коси) під іменем черниці Марії Магдалини. Кому дістанеться коса? Яко трофей. Невже В. Ющенкови?! Він же політично скальпував свою сподвижницю, що дуже по-нашому. Він же їздив в Єрусалим, де, в чорній ярмулці, поклав записочку в Стіну плачу. Наче б там написав: „Щоб вона програла“. (Він, Усевішний, знає про кого і про що йдеться.) З іншого боку, та коса може опинитися на почесному місці в Музеї Національно-Визвольних змагань, якщо такий колись буде. Поряд з „Мистецьким арсеналом“, улюбленому дитищу месії. Може, він заповість там себе поховати, поміж трипільських черепків? Десять же має знайти спочинок медоносна душа. А хтось упокоїть в залізобетонному саркофазі. Біло-синім. У формі зменшеного мавзолею. Історія повторюється як фарс.

Не менш інтригуюче питання, що станеться з нами, простими старателями візитом якого непростого часу? Може, сидючи на небесі, читатимемо поему І. Франка (на той час його оголосять уже співаком, бо ж його ім'я уже було названо Львівський театр опери і балету!) „Мойсей“? Особливо акцентуючи на наступних рядках –

*Та прийде час, і ти огнистим видом
 Засяєш у народів волних колі,
 Труснеш Кавказ, вперещишся Бескидом,
 Покотиш Чорним морем гомін волі
 І глянеш, як хазяїн домовитий,
 По своїй хаті і по своїм полі...
 Прийми ж сей спів, хоч туюго повитий,
 Та повний віри; хоч гіркий та вільний,
 Твоїй будучині задаток, слізьми злитий,
 Твоему генію мій скромний дар весільний.*

Це – про український народ Він – вічний. Усе інше – міне. І це проміне.

Павло Романюк

* Мається на увазі Євросоюз та членство в НАТО.
 ** Уже без окупаційного російського флоту в Криму та в українських водах.
 *** Будемо сподіватися, українська земля не буде розробавана/прихвизитозвана, як економіка України.

...Коли Україна в нерівній боротьбі
Вся сходила кров'ю і слізьми стікала
І дружної помочі ждала собі,
Європа мовчала...

Європейський Союз — об'єднання держав з різним минулим. Держав, які часто воювали між собою. Держав, список взаємних претензій між якими надзвичайно великий. До об'єднання кожен приходив зі своїми болями та героями, які часто діаметрально протилежно сприймалися іншими.

Політичне майбутнє союзу значною мірою залежало від узгодження історичного минулого.

Це завдання історикам та політикам багато в чому вдалося виконати. Платформою для об'єднання стала орієнтація на спільні цінності, взаємоповага, ненаголошення на конфліктних моментах минулого. Такими цінностями були, зокрема, демократія, право на самовизначення народів, засудження тоталітаризму.

Тоталітаризм довгий час представлявся лише в двох його подобах — фашизмі та нацизмі. Певне замішання в наявну спільну платформу історичної пам'яті внесли нові члени ЄС — країни Центральної та Східної Європи. Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина, Румунія, країни Прибалтики.

Прийнявши спільні цінності, ці країни звернули увагу «старої Європи» на комуністичний тоталітаризм.

Вони заговорили про радянську армію, яка, визволивши Європу від нацизму, сама на довгих п'ятдесят років перетворилася на жорстокого окупанта. Своїм завданням ці країни бачили донесення правди про злочини під червоними прапорами. Вони вимагали засудити комуністичні злочини нарівні з фашистськими та нацистськими.

Проте засудження комуністичного тоталітаризму сприйнялося Європою далеко не так легко. Адже серед провідних політиків ЄС було і залишається чимало ідейних спадкоємців комунізму чи його сучасних симпатиків.

Резолюції, прийняті європейськими організаціями в останні роки, свідчать, що під тиском нових членів зрушення у цій справі таки почалися. Європейський Союз, зацікавлений у тій інтеграції, прийняв нові країни разом із тятгарем їхнього історичного минулого.

В Україні ж досі немає єдиного спільного бачення історії. Тут досі тривають запальні дискусії — про деякі її періоди та окремі діячі.

Проте з певністю можна сказати: крига замочування минулого скресла. Ми є свідками справжнього «історичного буму». Небачений досі доступ до архівних документів, збільшення наукових та науково-популярних досліджень, поява спеціальних сайтів та документальних фільмів тощо.

Постійні політичні дискусії довкола тих чи інших історичних питань є свідченням загостреного інтересу суспільства до них.

Проте політизація такої дискусії радше шкодить, аніж допомагає.

Адже як у самій Україні, так і за її межами є потужні політичні сили, зацікавлені в консервації радянського бачення на наше минуле. Опираючись на інформаційні ресурси, вони розгорнули справжню бойову дію проти українських спроб дати власну оцінку своїй історії.

Донедавна інструментами у цій війні були переважно російські чи проросійські ЗМІ в Україні та світі, окремі публіцисти чи громадські організації.

Як свідчить 20-й пункт резолюції Європарламенту від 25 лютого цього року, тепер у це протистояння вдалося втягнути і цю поважну структуру.

Європарламент «глибоко сумує з приводу рішення президента України Віктора Ющенка, що йде з посади, присвоїти померлому Степану Бандері, лідеру Організації українських націоналістів (ОУН), що співпрацював з нацистською Німеччиною, звання «Героя України». Сподівається, що у цьому відношенні нове українське керівництво перегляне рішення і підтримуватиме свою відданість європейським цінностям».

Давайте зараз не будемо торкатися історичних підстав співпраці ОУН і Бандери з нацистською Німеччиною — про це вже написано безліч літератури. Ці питання залишаються як мінімум дискусійними.

Але хотів би звернути увагу на форму документа, та місце у ньому зазначеного пункту.

Резолюція в цілому просякнута позитивним ставленням до нашої держави — «Україна є європейською країною і, відповідно до статті 49 Угоди про Європейський Союз, може претендувати на членство в ЄС, як і будь-яка інша європейська країна, що визнає принципи свободи, демократії, поваги до прав і основних свобод та верховенства права».

І на цьому фоні згаданий пункт — виглядає досить штучним, можливо, вписаним в останній момент.

Крім того, його зміст суперечить самому духу резолюції. В ній, зокрема, вказано: «Україна як європейська країна поділяє спільну історію і спільні цінності з країнами Європейського Союзу».

Більше того, звучить закликом до наших сусідів «повністю визнати демократичність системи держави Україна і утримуватися від будь-якого тиску чи втручання в її політичний, соціальний чи економічний розвиток».

А як інакше, як не втручання у внутрішні справи держави можна трактувати рекомендацію новому керівництву держави «переглянути рішення» щодо Степана Бандери?!

Якщо справді щирим є висловлене у резолюції прагнення інтеграції України до Європи, то її представники повинні зрозуміти — європейському народу, яким є українці, недоречно рекомендувати ті чи інші погляди на власне минуле.

«Оскільки слід пам'ятати, що Україна — країна, що пережила радянське домінування і пройшла довгий шлях подолання його негативних наслідків» — це знову ж таки цитата з тієї ж резолюції! І одним із цих наслідків було тривале історичне самозабуття, якого щойно тепер ми позбавляємося.

Неможливо сприймати сучасну Україну, не сприймаючи її трагічного і героїчного минулого.

Боротьба українців за незалежність — є одним із наріжних каменів нашої національної самоідентифікації. А тому без УПА, без Бандери, без Шухевича не було б сучасної української держави, не було б сучасної української нації.

Базові цінності українського визвольного руху, виражені в маніфесті ОУН під керівництвом Степана Бандери у грудні 1940 року у гаслі «Свобода народам! Свобода людині», — це цінності, на які опирається сучасна об'єднана Європа.

Наталія Шухевич: За такого брата можна відсидіти десять років

Від Ольги та Еркена Аймурзаєвих віє умиротвореність — вони зробили «звичайний» людський подвиг, виконавши заповіт покійної Наталії Шухевич, яка хотіла бути похованою у рідній землі. Еркен дав особисту обітницю Наталії Йосипівні доправити її додому. А його дружина доводиться похресницею донедавна найстаршої з роду Шухевичів. В останню путь вони провели її з Кавказу через Росію та всю Україну суходолом. «Одного разу вона мене запитала, як я діятиму в разі її смерті, — згадує Еркен. — Я крок за кроком перелічив усі свої дії. Щоправда, перед тим обдзвонив усі організації і навіть написав таку собі шпаргалку. І коли я здав цей чи не найтяжчий іспит у житті, вона сказала — «тепер я спокійна».

Діти репресованих народів

Історія Наталії Шухевич та її чоловіка Муталіфа Геграєва — це не лише трагедія постраждалих від комуністичного терору, а й триумф тих, хто був поруч із ними у тяжку хвилину, тих, хто не зрадив і не відступився і так переміг гебешну систему. Це історія людей, котрих система позбавила всього, крім людської гідності. Людей, котрі встояли і зберегли любов і злагоду впродовж 62 років шлюбу.

Побрالیся Муталіф із Наталією у 1948 році на поселенні у казахському місті Мерке Джамбульської області. На спецпоселення у Казахстан вона приїхала після кількох років не лише сибірського лісовалу — п'ять років життя забрали смертоносні алюмінієві копальні.

Муталіфа Геграєва депортували як представника балкарського народу. Комуністи виселили половину Кавказу в степи Казахстану й Киргизії — на збори НКВС давав годину. Тож депортували Муталіфа одразу по поверненні з фронту — він чесно відвоював, отримавши в «нагороду» арештантський етап. Більше він ніколи не вдягав радянських орденів та медалей.

Коли Наталію арештували, «гебісти» змушували її відписати братові Романові, аби той вийшов «на контакт». Вона категорично відмовлялася. Можна лише уявити, яких мук це їй коштувало. Енкаведист погрожував і величезними тюремними строками, на що дівчина відповіла — «за такого брата можна посидіти в тюрмі і десять років»...

На поселенні Наталія працювала медсестрою, не маючи закінченої медичної освіти, а Муталіф — санітарним лікарем. У 1956 році, вже по смерті Сталіна і закінченні терміну заслання, Наталія і Муталіф повернулися в Україну. Прописки у Львові їм не давали, а без неї — годі було отримати роботу. Тож прописалися вони у селі Глиняни на Львівщині. У цей період вона закінчила мед-училище. На директора училища одразу почався тиск по лінії НКВС. Влада залякувала жінку-директора, поставивши завдання — відрахувати Наталію. Директорка відмовилася від такого паскудства: «Вчиться Наталія нормально і я не буду її безвідставно виключати».

Зі смертю сестри Романа Шухевича пішли в небуття й унікальні спогади про головнокомандувача УПА

Саме завдяки цій сміливій жінці та власній обдарованості Наталії вдалося здобути освіту. Але спокійного життя у них все одно не було: на молодих постійно тиснули, вимучували обшуками й погрозами. Адже спомини про Романа Шухевича були ще гостримі — він загинув у березні 1950 року.

Тож подружжя вирішило пошукати щастя на батьківщині Муталіфа. У 1960 році вони переїхали у місто Нальчик.

Зречися дружини — і отримай рай від КДБ

Нальчик — місто невелике, такий собі кавказький Житомир. І не надто старе — усього близько 200 років. Колись це була застава терських козаків, що берегли південні кордони імперії. Основні будівлі — невеличкі двоповерхові будинки на шість-вісім квартир. Саме у такому мешкали й Геграєви, маючи близько 40 квадратних метрів.

— Вона майже нічого не розповідала про минуле і не тому, що боялася, — кажуть Ольга й Еркен, — у неї, як і в багатьох політ'язнів, був принцип — жити своїм життям. Водночас вона не хотіла повертатися до минулого, бо через це дуже багато вистраждала.

Коли ж подружжя оселилося в Нальчику, органи українського КДБ зразу сповістили своїх колег, що приїхала така-то, уродженка Шухевич, а зараз Геграєва. «Гебісти» почали обробляти її чоловіка, Муталіфа. Йому відверто запропонували: «Відмовишся від неї, знайдемо тобі хорошу роботу з хорошою зарплатою, піджукаємо нормальне житло. І підберемо, в разі чогось, кандидатку замість Наталії — вона ж «ворог народу». Але Муталіф категорично відмовився.

У Нальчик наприкінці 60-х нелегально приїздив і син командувача УПА, Юрій Шухевич. Його приїзд тоді «при чужих людях» ніхто не обговорював, але це не допомогло — у 1971-му його втретє арештували. Юрій Романович ніколи не приховував своїх поглядів на радянську дійсність і не боявся системи — тож саме за антирадянську агітацію та пропаганду його й посадили.

У Нальчику Наталія спочатку працювала фельдшером у медпункті Кабардино-Балкарського університету. Другим і останнім місцем роботи стала посада завідувачки здоровпункту будівельного технікуму Нальчика. «Органи» тиснули й на керівників університету, вимагаючи звільнення сестри командувача УПА. Але, на щастя, минулося.

Релігія — рідна, мова — одна

— Наталія була ревною парафіянкою римо-католицької парафії святого Йосифа у Нальчику, а Муталіф — не менш відданим мусульманином, — розповідає Ольга Аймурзаєва. — І вуйко Міша (Муталіф

Геграєв. — Авт.) неодноразово казав, «я дуже люблю католиків за те, що все життя живучи з католичкою і спілкуючись зі священниками, жоден із католицьких священників не робив спроб мене загнати». Муталіф — балкарець, міцно свідомий своєї національної приналежності. Тож як важко уявити Наталію Йосипівну буддисткою, так і йому було неможливо зректись власних національних і релігійних традицій.

Муталіф чудово розмовляв українською. Але мову він вивчив не через жінич диктат. Після приїзду на Львівщину він за 3-4 місяці вільно заговорив українською з власної ініціативи.

— Українська мова йому ніби лягла на серце, — кажуть Аймурзаєви, — вони і вдома спілкувалися українською. До весни минулого року, впродовж багатьох років, вони регулярно передплатували й отримували дві українські газети. Отримували навіть татарську газету. Читали їх по черзі, обговорюючи все важливе.

— Муталіф дуже ерудована людина — він чимало часу присвятив вивченню історії тюркських народів, націогенезу слов'ян та українців. Його знання зі стародавньої історії — фундаментальні. Останні п'ять років Наталія та Муталіф у пошуках інформації навіть користувалися інтернетом, — додає Еркен, — щоправда, за нашим посередництвом. Хоча комп'ютера в них і не було, але вони цілком добре зрозуміли систему електронної комунікації, замовляючи по інтернету навіть книжки. Останніми, з недавню придбаних, вони читали книжку на тему татарського сліду в царському престолі Росії, а друга книга була — «Володар двох материків». Вони ніколи не шкодували грошей на сучасні видання і жваво цікавилися життям в Україні та Росії.

Своїм поверненням вона об'єднала рідну країну

Натомість Україна подбала про свою легендарну доньку лише після її смерті. Про те, що рідна сестра командарма УПА Романа Шухевича всі ці роки жила в Нальчику, мало хто знав. Нерозторопність українських істориків виглядає просто злочинною — зі смертю пані Наталії відійшли в небуття справді унікальні спогади про Романа Шухевича, до яких було просто рукою подати! Завдяки світлому і ясному розуму вона могла багато розповісти про брата як людину, а не як хрестоматійного героя. На жаль, за дисидентською традицією, вона не вела жодних записів і не мала архіву.

І хоча допомогти Наталії за життя не встигли, Україні вдалося своєчасно і гідно доправити її тіло додому. Про смерть Наталії Еркен повідомив сина Сахена, котрий і зв'язався з секретаріатом Президента Віктора Ющенка. Безпосередньо і вкрай потрібну допомогу для подолання бюрократії одразу надала голова його секретаріату Віра Ульяновенко. Секретаріат зреагував миттєво. Львівські

Для українських повстанців це були не просто слова. Адже вони одні з небагатьох починали боротьбу з німецьким тоталітаризмом і не припинили її зі сталінським.

Саме вони, а також польські та прибалтійські підпільники — рятували честь Європи, яка сором'язливо заховалася за Ялтинськими угодами, не помічаючи розгортання сталінського тоталітаризму, забувши на десяти роки про свої цінності.

Саме приклад безкомпромійної боротьби повстанців надихав і наступні покоління борців за права людини та національної спільноти — від учасників дисидентського руху до активістів Помаранчевої революції.

Поважні представники європейської структур, які так захоплювалися Україною наприкінці 2004 року — не могли не помічати на Майдані, серед помаранчевого моря, численних червоно-чорних прапорів УПА. Вони не могли не чути поруч із «Разом нас багато» багатотисячного повстанського «Лента за лентою»...

Зрештою, самі вони зверталися до народу бандерівським привітом «Слава Україні!». Так відбувалось поєднання європейських демократичних цінностей — з героїчним минулим українського народу. То що змінилось?..

ПАМ'ЯТАЙ

Коли Україна за право життя
З катми боролась, жила і вмирала,
І ждала, хотіла лише співчуття,
Європа мовчала.

Коли Україна криваві жнива
Зібравши для ката, сама умирала
І з голоду навіть згубила слова,
Європа мовчала.

Коли Україна життя прокляла
І цю могилою стала,
Як слюзи котились і в демена зля,
Європа мовчала.

Олександр Олесь, 22.08.1931 рік

Володимир В'ятрович
pravda.com.ua

родичі також підняли на ноги всіх, кого могли. У Нальчику Еркен Аймурзаєв і племінник Муталіфа Борис Геграєв взялися за оформлення документів, необхідних для повернення тіла в Україну. Допомогло швидко перетнути кордон й українське консульство в Ростові.

— Українська сторона підготувала мікроавтобус, у котрий помістили труну, покриту синьо-жовтим прапором. Й автівка провезла Наталію в останню подорож по всій Україні, — каже Еркен, — ми проїхали Луганську, Донецьку, Харківську, Полтавську, Хмельницьку, Житомирську та Рівненську області.

— Ми з Наталею Йосипівною проїхали всю країну. Вона містично об'єднала всю рідну країну своїм поверненням, — кажуть Аймурзаєви.

У Львів труна, за якимось містичним збігом обставин, прибула 25 лютого, якраз у день народження пані Наталії. У цей день, до якого вона не дожила всього пару діб, їй виповнилося б 88 років.

— Більше за все Наталія Йосипівна хотіла бути похованою в рідній землі. Повірте, ніхто не планував, що вона повернеться до Львова в день народження, — розповідає Еркен, — а останні слова, які вона промовила Борису, племіннику Муталіфа: «Не лишайте вуйка самого, бережіть його. І передзвоніть Еркену». Річ у тім, що кілька років тому вона взяла з мене слово, що я візьмусь перевезти її тіло додому. Коли вона звернулася з цим проханням, уважно подивилася мені в очі. Я відповів, що ми зробимо все. І з Божою ласкою так і сталося.

РОДИНА Наперекір усім заборонам

Ситуація з їхнім шлюбом була непроста — консервативні родичі Наталії, насамперед її мати, були не в захваті, що вона виходить заміж за мусульманина. Подібне діялося і в родині молодого. «Я й сам маю подібний досвід, — розповідає Еркен Аймурзаєв. — Я теж із мусульманської сім'ї, але одружився з жінкою іншої віри. Серед родичів Муталіфа не було гарячих прихильників цього шлюбу. В нього було троє братів і дві сестри — вони всі були проти. Але Муталіф завжди був незалежною людиною — родичі не впливали на його власну думку. Сила ж їхньої любові була така, що вони пішли наперекір усім заборонам і одружилися. І 62 роки життя разом довели їхню цілковиту правоту. Вони ніколи не сварились і завжди поступались одне одному».

Антін БОРКОВСЬКИЙ
umoloda.kiev.ua

Незламність Бандери актуальна сьогодні

Звернення до пана президента Республіки Польща Леха Качинського

У польськомовній газеті «Кур'єр галицький» №3(103) від 12–25 лютого 2010 року була опублікована заява президента Польщі Леха Качинського щодо надання Степанові Бандері звання Героя України. Це можна розцінити як втручання у внутрішні справи України. На таку заяву не спромоглася дати гідну відповідь Міністерство закордонних справ України. Що змусило мене, громадянина України, звернутися безпосередньо до президента Польщі зі спростуванням висунутих звинувачень.

Шановний пане президенте!

У польській та російській пресі з'явилися негативні оцінки щодо надання Степанові Бандері Президентом Ющенком звання Героя України.

Маю намір опонувати такій позиції. Відтак звернуся до не таких далеких історичних подій.

Виникає запитання, чи є позитивною особою для поляка або українця Катерина II? Очевидно, що – ні, бо була ініціаторкою розчленування Польщі, а для українця була тією особою, яка знищила Запорозьку Січ – джерело незалежності України – і ввела кріпацтво для більшості українського населення. Але для росіян вона є шанованою особистістю. Хоч вона погано володіла російською мовою, Катерина II зміцнювала потугу Росії і творила імперію. Така сама є основа французько-німецьких відносин. Кожний народ має своїх героїв і противників, бо не має спільної історії, а є суворая правда життя – кожний народ бореться за своє існування. Правда полягає в тому, що часто держави створюють насильством і неправдою, незважаючи на те, що прийдешні покоління змушені будуть виправляти гріхи своїх попередників.

Може, не варто звертатися до старих справ, але без їх аналізу та усвідомлення допущених помилок не можна будувати позитивні польсько-українські відносини.

Після Першої світової війни на карті Європи не було місця для України, і то з вини польської сторони. Версальський пакт розділив Україну. Чи могла тогочасна молодь із тим миритися? Ні. Українці, які опинилися в кордонах Польської держави, мали для свого розвитку дуже і дуже обмежені умови та можливості. Більше того, в посвідченнях особи не вказувалося національності, а зазначалося тільки віровизнання, назви «українець» офіційно не існувало. Треба зазначити, що і зараз в українських паспортах не вказується національність, а дарма, це – погана практика.

По–перше, освіта. На теренах Західної України в усіх початкових школах було введено навчання польською мовою, хоча більшість населення була українською. У Львові українськими були: одна приватна реміснична школа, одна державна гімназія, одна державна вчительська семінарія, одна приватна вчительська семінарія сестер–василянок, кілька приватних гімназій у Бережанах, Рогатині та інших містах. Фінансування загальної освіти у східних воєводствах було значно меншим, ніж у західних.

Український університет був заборонений, і його змушені були перенести до Праги, а низці науковців – учасників визвольних змагань за волю України – було анульовано вчені звання і дипломи про вищу освіту. Українська молодь мала обмежену можливість вчитися у польських вищих навчальних закладах. У навчальному 1935–36 році загальна кількість слухачів вищих шкіл Польщі була 47161, з них грекокатоликів і православних – 2765, що становило 5,86%. У львівському, станіславському, тернопільському, волинському, польському воєводствах, на Підляшші, Лемківщині, де переважало непольське населення, вся державна адміністрація, суди були винятково в руках поляків. Роботу в державних інституціях можна було отримати, тільки змінивши віросповідання, що було рівнозначним зміні національності. Витрати на соціальні потреби в регіонах з перевагою польського населення у 2,76 рази перевищували витрати на ті самі потреби з переважно українським населенням.

Так, був замах на міністра внутрішніх справ Броніслава Перацького. Але хто організував

пацифікацію, хто відповідав за спалені сільські оселі, знищене майно, за тисячі скалічених українських селян? А відбувалося це так. Військо оточувало село тісним кільцем, з якого неможливо було вирватися. Потім спеціальний підрозділ вступав у село, руйнував «Народний дім» та інші громадські приміщення, і починалася пацифікація – арешти бібліотекарів, активістів «Просвіти», «Сільського господаря», «Маслосоюзу», їх вислали до концентраційного табору «Бережа Картуська». Решта селян отримувала по 50 буків. Не кожний витримував такі знущання і після побиття помалу вмирав. У Львові та інших містах і містечках було трохи інакше, корпоранти – переважно шовіністично налаштована міська шумовина – нападали на українські установи і руйнували їх. Поліція сприяла цьому або «не бачила» злочину. Офіційні звернення Української парламентської репрезентації до уряду 11–ї Речі Посполитої були безрезультатними. Чи це дивний збіг обставин, чи запланована акція? У ті ж самі часи на Східній Україні нищили український народ голодом, а в Східній Галичині – пацифікацією. Власне, щоби звернути увагу світової громадськості на нехтування правом, застерегти тогочасні офіційні органи від подальших знущань над українським населенням, було вчинено цей атентат над організатором і натхненником пацифікації. Навіть звір, коли відчуває смерть, затято бореться за своє існування, тим більше – людина і весь народ.

Так, була Волинь, не надто славна сторінка у польсько-українських стосунках. І це, як кожна людська трагедія, викликає співчуття. Це є наслідки, про які багато написано, про які знаємо і теж шкодуємо, що так багато було людського терпіння. Але кожне явище має свою першопричину. Тому мусимо в цьому розібратися, щоб такі події більше ніколи не повторювалися. Попередньо, у міжвоєнний час, Польська держава вела політику колонізації Волині шляхом переселення малоземельних польських селян. Їх заохочували різними фінансовими, податковими пільгами, низьким банківським кредитом, гарантованим страхуванням можливих збитків тощо. Було заборонено продаж землі сільськогосподарського призначення українцям, а в містах, якщо поляк продав нерухомість українцеві, наражався на публічний осуд. Знищували православні церкви на Холмщині, з цього приводу до уряду Польщі звертався греко–католицький митрополит Андрей Шептицький. Але все було марно.

Сумніваюся, що поляки зі Шлезька сприймали ідентичні дії Бісмарка з великим ентузіазмом, це, напевне, було причиною повстань на Шлезьку. Єдина різниця полягає у тому, що німецький Райх робив те саме, але повільно майже впродовж століття, а на Волині цей процес відбувався за короткий час і різко, тому був більш зримий і болісний для українського населення. Власне, це було причиною жорстокого ставлення українців до поляків.

Я навів тільки малу частку соціально–політичних фактів із міжвоєнного часу. Достатньо взяти довоєнні польські газети і переглянути їх неупередженим поглядом, щоби переконатися у незліченності подібних випадків. Таку школу виховання й усвідомлення національної ідентичності отримали ті люди, котрі потім поповнили лави ОУН і УПА.

...Чи поляки осуджують Юзефа Пілсудського? Адаже він теж прибирає неправим шляхом своїх противників, зокрема генерала Загурського, інших посадив до концтабору. У 1926 році вчинив травневий переворот, бо у Польській державі, яка виникла з трьох частин, що входили попередньо до Росії, Пруссії і Австро–Угорщини, був безлад, економічні труднощі, внутрішній розбрат. Після травневого перевороту Польща могла консолидуватися.

Тому не слід осуджувати Бандеру, який змушений був діяти на три фронти в умовах авторитарного та тоталітарного режимів. Щодо Степана Бандери, він, як кожна людина, припускався помилок, але необхідно визнати, що його неухильну позицію і дії формували й породили

умови передвоєнної Польщі і СРСР, ті обставини, в яких був змушений існувати український народ у міжвоєнні, воєнні і повоєнні часи. Його незламна позиція щодо незалежності України і її природних прав була захоплюючою, сприяла поповненню лав його прихильників, навіть викликала повагу у ворогів. Його постулати щодо спірання на власні сили і права українського народу на самостійне політичне й економічне життя є актуальними й досі. Адаже це засади «Загальної декларації прав людини» від 1948 року, «Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права» від 1966 р. та інших міжнародних актів, прийнятих Генеральною Асамблеєю ООН. Цього права довгий час не хотіли визнати за українцями Польща, Росія та Німеччина.

У різні часи українців називали «мазепинцями», потім «петлюрівцями», а тепер «бандерівцями». Кожен свідомий українець–патріот таку назву повинен вважати за честь. Хто і чому знищив Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Степана Бандеру? Бо їхнім життєвим кредо була «Воля або смерть». Принципами, метою і боротьбою цих людей та їхніх прихильників була незалежність Вітчизни. Хто ж є злочинцем відповідно до норм міжнародного права? Чи не той, хто заперечує основні права людини і нації? Чи не той, хто знищує свого політичного противника?

Не варто говорити про «злочини» УПА, бо УПА не загарбувала чужі етнічні території, а боронила людські права свого народу на своїй власній, Богом даній землі. АК (Армія Крайова, польська військова підпільна організація) також знищувала українців, української інтелігенції. Під час війни кожна сторона чинить насильство. Чи поляки вважають учасників і членів АК злочинцями? Звісно, що – ні. Кожна зі сторін має свій державний пріоритет. Усі народи своїх відомих людей шанують не за їхні помилки, а за їхній позитивний вклад у боротьбу за свободу і розбудову держави на політичній, економічній чи культурній ниві. Метою і гаслом УПА була Українська Соборна Самостійна Держава. Боротьба УПА із загарбниками, яка тривала до 50–х років минулого століття, врятувала честь та гідність української нації. Так само, як у свій час козаки були і є взірцем боротьби за волю України, адже і козаків теж називали розбійниками і злочинцями. Але час минув і український народ сам дав оцінку, складаючи про козаків пісні і легенди, бо не стане злочинцем на захист людської честі і гідності власного народу.

Не можемо жити минулим, мусимо навчитися дивитися у майбутнє, його будувати, бо минуле нас вчить, що взаємна боротьба вела до взаємного ослаблення, а тимчасова перевага була передумовою катастрофи. Після Андрусівського перемир'я та «Трактату про вічний мир» (від 1686 р.), які розділили Україну, настали поділи Польщі; після Версальського пакту 1918 року внаслідок невизнання України в 1939 році відбулося нове загарбання Польщі.

Сьогодні Польща є членом НАТО, але ще ніхто серйозно не випробував на практиці його дієвості. Перед Другою світовою війною Польща теж мала запевнення і гарантії західних держав, але це не допомогло під час катастрофи у вересні 1939 року. Тепер Польща має унормовані відносини з Німеччиною. Але чи рахувалася ФРН із позицією і вимогами Польщі, підписуючи угоду з Росією щодо прокладання газопроводу по дну Балтійського моря? Яку користь матиме від цього Польща? Припускаю, що німці особливо не брали до уваги польську думку з цього приводу, а це свідчить про те, що кожна держава керується власними інтересами.

Кожен поляк і українець повинен усвідомити те, що без вільної та незалежної України не може бути вільної Польщі, а без Західної України не може бути незалежної України. Західна Україна є двигуном і стимулятором для цілої України в її боротьбі за незалежність, а боротьба ще не закінчена і триває. Це лежить в інтересах обох народів – дотримуватися статус–кво, поглиблювати двосторонні зв'язки і не робити помилок, допущених нашими попередниками.

Юрій ПРНИЙ
umoloda.kiev.ua

Українське питання Європарламенту

У 2003 році Європарламент ухвалив резолюцію, яка закликала уряд Греції зняти заборону на відвідування жінками гори Афон, унікальної республіки монахів, яка розташована на півночі цієї древньої країни.

Голосуючи за таку резолюцію, депутати Європарламенту добре знали, що з давніх часів у Греції діє строгий закон, який забороняє сходження на Святу Гору не лише жінкам, а й тваринам.

Особи, які намагаються порушити цю заборону, ризикують потрапити до в'язниці й просидіти там від двох місяців до одного року. Більше того, також не дозволяється входження до причалів Афону суден на борту яких знаходяться жінки.

Очевидно, що «Афонська резолюція» Європарламенту, яка ухвалювалася з метою дотримання гендерної рівності у Греції, не могла і не може бути реалізована на практиці, оскільки суперечить древнім законам християн Афону, та й здоровому глузду. Крім суспільного збурення та вбивання клину між православними християнами та Європарламентом згаданий документ нічого не досяг. Та виглядає на те, що урок Афонських монахів нічого не навчив депутатів Європарламенту нинішнього скликання.

Резолюція від 25 лютого 2010 року щодо ситуації в Україні, зокрема пункт 20 у якому висловлюється «глибокий сум з приводу рішення президента України Віктора Ющенка, що йде з посади, присвоїти посмертно Степану Бандері, лідеру Організації Українських Націоналістів (ОУН), що співпрацював з нацистською Німеччиною, звання «Героя України», свідчить, що не лише вітчизняні парламентарі здатні до ухвалення абсурдних рішень, а й солідні європейці схильні до політичного дилетантизму.

Не марнуватимемо часу і не зловживатимемо увагою читачів, наводячи історичні факти, що ілюструють справжню роль і місце ОУН, в тому числі, Степана Бандери у національно–визвольному русі. Про це сказано і написано багато.

Зрештою, кожен депутат Європарламенту, як і народний депутат України, легко може віднайти правдиву інформацію про діяльність українських націоналістів у роки Другої світової війни та зрозуміти для себе належні висновки.

У даному випадку важливіше проаналізувати горезвісну резолюцію під кутом зору реального розкладу сил у Європарламенті, партійної і національної належності депутатів, що дасть можливість зрозуміти, де у Європі наші друзі, а де відверті вороги української державності.

У цьому контексті цікаву інформацію оприлюднило Товариство «Меморіал», яке подало повний список осіб, що підписалися під осудженням ОУН і Бандери.

Ось «чорний список» євродепутатів:

Лена Коларська–Бобінська, Громадянська платформа (Польща);
Павел Залевські, Право і Справедливість, (Польща);
Ельмар Брок, Християнсько–демократичний союз (Німеччина);
Міхаель Гахлер, Християнсько–демократичний союз (Німеччина);
Адріан Северін, Соціал–демократична партія (Румунія);
Марек Сівець, Партія європейських соціалістів (Польща);
Крістіан Вігенін, Болгарська соціалістична партія;
Барбара Вейлер, Соціал–демократична партія (Німеччина);
Вілія Блінкевічуте, Соціал–демократична партія (Литва);
Адіна Вьюлеан, Союз лібералів і демократів за Європу (Румунія);
Ребека Гермс, Партія Зелених (Німеччина);
Вернер Шульц, Партія Зелених (Німеччина);
Адам Белан, Право і Справедливість (Польща);
Ришард Чарнецькі, Право і Справедливість (Польща);
Павел Роберт Коваль, Право і Справедливість, голова європейсько–української делегації на виборах 2010 р. в Україні (Польща);
Ришард Антоні Легутко, Право і Справедливість (Польща);
Томаш Пётр Порєба, Право і Справедливість (Польща);
Конрад Шиманьські, Право і Справедливість (Польща);
Чарльз Теннок, Консервативна партія (Великобританія).

Отже, до відвертої антиукраїнської акції найбільше долучилися депутати Польщі, Румунії та Німеччини. Якщо голосування румунів і німців можна пояснити їхнім традиційно негативним ставленням до «українського питання», то польське «за» викликає багато запитань. Адаже впродовж останніх років поляки не втомлювалися повторювати, що були і залишаються «європейськими адвокатами України». Тепер знаємо – лукавили. Старі, нічим не обґрунтовані історичні образи цього разу взяли гору над ідеєю партнерства й добросусідства між двома європейськими народами. Характерно, що у своїй ненависті до ОУН і Бандери об'єдналися ліві і праві польські депутати, чим засвідчили солідарне несприйняття українського національно–визвольного руху. А це значить, що «Волинська трагедія» 1943 року, спеоперация «Вісла» 1946 року так нічого і не навчили наших сусідів.

Цікаво, що більшість «непольських» депутатів представляють ліві політичні партії Європи, а відтак разом із лівими України підтримують позицію Росії, спрямовану на дискредитацію українських духовних, культурних, історичних і політичних цінностей.

Насамкінець про один парадокс. Не так давно Комітет Парламентської асамблеї ОБСЄ з демократії ухвалив резолюцію «Возз'єднання розділеної Європи», яка прирівнює сталінізм до нацизму і закликає до міжнародного засудження тоталітарних режимів. Загальновідомо, що під час Другої світової війни український націоналістичний рух був єдиним політичним чинником на території України, який зумів організувати дієвий збройний опір як сталінізму так і нацизму. У сучасній Європі цього не оцінили. Але європейці забувають головне, що боротьба проти нацизму і сталінізму мала одну мету: вибороти власну державність, яка й буде реальним гарантом непорушності історичної і національної справедливості стосовно людей, які за цю державність віддавали своє життя.

Богдан Червак,
pravda.com.ua

**Павло
РОМАНЮК**

(Закінчення. Поч. в № 3(204), 5(206), 6(207), 7(208).)

Вавілонська вежа,

або Головний міф ХХ століття як обов'язкова світова надрелігія

У різні історичні періоди і в різних народів релігійний фанатизм зашкалює. Войовнича ненависть скерована як проти зовнішнього ворога, так і проти внутрішнього, себто - інакодумців. Класичний приклад першого - Юдейська війна проти Римської імперії, внаслідок якої був зруйнований Другий Храм, а маса євреїв потрапила в полон. Класичний приклад другого - цування соплемінниками Баруха Спінози. Видатний голландський мислитель юдейського походження, який зрівняв з ортодоксальною общиною Амстердаму, був виключений страшним прокляттям, підданий тотальному остракізму, його мало не зарізав релігійний фанатик, він жив у страшних злиднях і помер від голоду. Це ніні його ім'я вписали в святій найвидатніших євреїв, хоча херему (прокляття) так і не відмінили. Мовляв, не ми ж наклали!*

Нюрнберзький міф, який наклали й освятив херем на нацизм (тільки нацизм, який був далеко не першим!), закросений за біблійним зразком. Тільки тепер "богообрані" - нез'ясима жертва. Є обрана каста "жерців Шоа", є символ віри, є храми (музеї Голокосту), є свята інквізиція для переслідування еретиків та полювання за відьмами, є єдино правильна світова надрелігія Голокосту. Хто сумнівається чи взагалі "атеїст", того піддають херемові, виморюють, побивають, убивають. Судять священним судом Нюрнберзької інквізиції, доручивши виконання вироків світським властям.

Ось що пише Марта Онуфрів, яку ми вже цитували. *"Багато чого у справі Дем'янюка не піддається логіці. (Як на нас - наваки! - Авт.) Мабуть, кількість трагедій із його оборонцями підтверджують виняткове значення цієї справи для гравців на міжнародній шахівниці. Однак про трагічне: через суди* * зазнав фінансового краху історик Ніколай Толстой, республіканець Патрік Бьюкенен вимушено зняв свою кандидатуру на президентських виборах у США, доктор-історик Руф Окунєва разом зі своїм хворим сином зазевало вціліли, втіваючи з Ізраїлю; після загадкового падіння з багатоповерхівки загинув колишній ізраїльський суддя Дов Ейтан; мало не осліп від вихлюпнutoї в очі кислоти ізраїльський адвокат Дем'янюка Йорам Шефтель; експерт Аніта Причард зробила спробу покінчити життя самогубством, здійснено ритуальне вбивство голови Комітету захисту І. Дем'янюка в Україні Володимира Котельницького (36 ножових ран) та його старої матері (кілька міліція зробила все, щоб ці два жальні вбивства відійшли в небуття нерозкритими). Стає моторошно..."*

Моторошний світ новітнього середньовіччя триває. "Жерці Шоа" жадають жертвоприношень. Нео-релігійний фанатизм зашкалює.

Тим не менше, вічні Вавілонські вежі не буває. І ця влада. Наразі ж триває Велика юдейська війна, де виграв вічний атакуючий. Один проти всіх. Який побиває ворогів по черзі, оскільки ті наперед стають жертвами нав'язаної облуди.

Лаокоон

Багатом знана знаменита давньогрецька скульптура, на якій дві велетенські гадина душать старого батька і двох його синів. Батько - троянський жрець Аполлона. Це він застерігав троянців, аби не завели до Трої величезного дерев'яного коня, подарованого їм греками. Лаокоонові належить знаменитий вислів: *"Боюся данайців навіть тоді, коли вони приносять дари"*.

Що вдієш, боги вирішили зруйнувати Трою, тому й послали зміїв, аби знищити віщуна та його чадо. Ті стали

* Дану тезу можна розвинути. З-поміж самих євреїв є "ненависники євреїв". Так вважає уже згаданий ребе Йозеф Телушкін. Карл Маркс відомий своїми інвективами проти євреїв, чому його вважають затятим антисемітом. Велими критично ставився до соплемінників видатний німецький поет Генріх Гейне. Геніальний Франц Кафка цурав свого родинного оточення і казав, що "немає з цими людьми нічого спільного". Велике обурення у "жреців Шоа" викликає видатний американський лінгвіст Ноам Хомський, який відкидає "релігію Голокосту".

Як завше, в цій справі багато спекуляцій і пересмікування з боку професійних старателів юдаїзму. Згадані особи - не антисеміти (у сенсі расизму), а не приймають специфічних ризиків традиційного способу життя євреївства (ізоляваність, виключність, лихварство, спекуляція, безоглядність і т. ін.), від якого відмежувалися з моральних причин, що заслуговує на велику повагу. Інша річ, що Маркс був сатаністом і яку "червону свиню" підсунув людству. Вихриститися можна, а як позбутися родового Закону внутрі себе, навіть зі знаком мінус?!

** Дійшло до того, що судять навіть адвокатів так званих ревізіоністів, оскільки під час захисту вони повторюють... аргументи підсудних. Свята інквізиція діє!

жертвою на березі моря. Троянці ж, як знаємо, ввели коня до міста, і вночі з нього вилізли ворожі воїни, які порубали сонних троянців. Спокусилися!

Іван Франко порівнював із Лаокооном пригноблений народ (*"Не люди наші вороги"*). Ми лише продовжимо асоціації, вражені символікою алегорій. Лаокоон - це Україна, двоє синів - її Праві-і Лівобережжя (або Східна Україна і Західна). Дві гадина - червоний та коричневий удави, які мало не дотерзали Україну у ХХ столітті. Менші потвори - просто не в рахунок.

Семантика образу, залежно від обставин, може персоналізуватися. Нині - втілення Лаокоону - Іван Дем'янюк та його чадо. На його обличчя - маска жаху і страждань (саме так він виглядає на світлинах, зроблених, коли його виносили з дому для депортації в Німеччину). В його іпостасі триває удушшення України. Вже незалежності держави, яку заповнили троянські коні розмаїтих "п'ятих колон", україножерних союзів та партій, яким ніхто не дає належної відсічі.

І нема пророків (Лаокоонів) у своїй Вітчизні? Ні, є - В. Горбулін, Ю. Щербак, В. Скіпальський, особи мудрі й принципи, але хто їх чує? Маска ж невмолимо болю уже понад два тисячоліття "мовчки кричить" на обличчі Лаокоону. У подібний спосіб "мовчки кричить" й сплюндрована українська Кліо, з стражденими вуст якої все ж виривають слова пророків (Т. Шевченко, І. Франко, Леся Українка т. ін.), та змії - все душать, а їхне сичання перекиває патріотичні голоси.

Майже мертва тиша в нинішній Україні стосовно справи Дем'янюка вражає. Ось тільки Львівська обласна прокуратура, і то з перевагою... один депутатський голос. Також симптоматично. Людям звично боятися змії. У справі ж Дем'янюка головні гадина особливо потужні та люті. У згрупованому вигляді, з одного боку, це світовий, себто розширений, сіонізм, з іншого - проросійські шовіністично-імперські сили, яких єднає ненависть до України. Вони не соромляться нічого. Іхній цинізм безмежний. Іхне зухвальство виключно-показове. Діставши відкоша в одному випадку (судилище над Дем'янюком в Ізраїлі), вони нахабно сунуть далі (судилище в Німеччині), демонструючи безкарність і всевладність. Наголосимо, це - війна, коли всі засоби виправдані.

Згадаймо нашумілу справу французького офіцера А. Дольфуса, звинуваченого в шпигунстві на користь Німеччини. На його захист встала вся "прогресивна" Франція, зокрема видатний письменник В. Гюго, "совість нації". Дольфуса виправдали. Коли за подібним звинуваченням судили Мату Харі, про її захист не дуже дбали і рокову красу розстріляли. Єврейської крові вона не мала, то нічого й боронити.

Коли у листопаді 1927 року в Парижі судили вбивцю С. Петлюру Самуїла - Шльому Шварцбарда, зусиллями совєцьких спецслужб та світового єврейського лобі процес перетворили в звинувачення проти самого убитого, наче б винного в погромах, а щодо підсудного, затриманого на місці злочину, суд постановив: *"Шварцбард не винен у тому, що стріляв у С. Петлюру й поранив його"*. Все ясно. Єврейського терориста (агента ГПУ) не можна судити за визначенням. **Уявляєте, що діялося б, якби якийсь український "месник" убив когось із вождів сіонізму?** Який світовий вчинили б суд, де засудили б, як такий, весь український народ. Як нині його судять у Німеччині в іпостасі І. Дем'янюка. Інакше кажучи, в будь-якому випадку, Феміда діє карально проти українців та виправдало - щодо їх убивць. Запрограмована Феміда. Україна ж мовчить. Сяк-так це борсається українська діаспора. Українську совість прибило давнім обухом антисемітизму?! Нація в стані паралічу чи маразму? Де розуміння речей і природна реакція самозахисту?

Чому у справі І. Дем'янюка офіційна та громадська Україна загалом мовчить? Не може визначитися? Не бажає ризикувати і підставляти репутацію? Та ні. Масово перебуває в перманентно чадному стані Нюрнберзького судилища. **Ясно, що почаділі особи, як і народ у цілому та держава в політичному сенсі, по-перше, неадекватні й не здатні відрізнити правду від олжі, по-друге, не можуть повноцінно орієнтуватися та належно відповідати на виклики часу, по-третє, реально оцінювати минуле, ефективно діяти в сучасному та вибудовувати надійне майбутнє.** Наголосимо, Нюрнберзький міф лише один у в'язанні інших облуд (про "Велику страну - СССР", "общую історію", "братства народів" тощо), якими стримано український соціум. Перш ніж вільно рухатися вперед, йому належить звестись на ноги. Очуняти.

У контексті Лаокоона Іван Франко не випадково виповнив його символічний ряд асоціацією з уярмленим народом. Одна з головних ознак цивілізованості - вміння подумки поставити себе на місце слабшого, скридженного, тим паче - жертви, мати співчуття, потребу розібратися в суті справи. Нам заперечать: до кого співчуття?! До жертв нацистів чи до колишніх охоронців?! Наголосимо: участь І. Дем'янюка у будь-яких злочинних діях під час його перебування в полоні недоведена. А те, що проти нього сфальшовані документи та свідчення "очевидців", а також, що вже було - влаштоване тривале показове судилище та мало місце восьмирічне ув'язнення в Ізраїлі, лише засвідчує, що жертву обрано ритуально.

Скажемо більше. І. Дем'янюка - поки недоведено зворотне - слід вважати політичною жертвою трьох тоталітарних режимів. Червоного і коричневого. А третій? Нинішнього тотального міфу про Голокост (саме міфу, а не трагедії, яка мала місце насправді), та спугнаних міфів, зокрема про "визвольну місію червоної армії, яка врятувала народи Європи від коричневої чуми". Принісши їм взаємін відначальну, масованішу та найкривавішу у ХХ столітті червону чуму. Інша річ, що після стратегічного щеплення - нападу Німеччини на СССР - ця чума виявилася ослабленою. Натомість уся повоєнна історія Європи, коли безприкладно нескороена Україна, обливаючись кров'ю, самотужки провадила героїчну боротьбу з "Імперією зла", коли інші народи рятувалися як могли (згадаймо події 1953 року в НДР, 1956 року в Угорщині, 1967 року в Чехословаччині), коли десятки країн стали жертвами совєцьких військових авантур (Афганістан і т. ін.), в яких загинули мільйони осіб, коли "комунізм" експортували в Азію, Африку, Латинську Америку, а це - ще десятки мільйонів жертв (у Китаї лише від штучного голоду у 1960-х роках загинуло близько 65 млн. осіб., у Камбоджі - за режиму Пол-Пота - 3,5 млн. тощо), коли світ десятиліттями балансував на грані взаємознищення, усе це засвідчує несумісність червоної чуми з позитивним розвитком людства. Для Путіна і К? - розвал СССР - "найбільша геополітична катастрофа ХХ століття". Батько-Сталін для них - "ефективний менеджер". Яскраві представники антицивілізації.

"Імперія зла" впала, мов її біблійні аналоги, але давнє імперське зло активно реанімує у сучасній Росії, де владу узурпувала колишня гедьба*В історії людства означається новий зловісний виток. Жертвами пост-червоної чуми вже стала Чечня, Грузія, значною мірою Україна, яку руйнують непряміми військовими діями. Що послужить щепленням проти нової триколірної чуми? Яку сучасні США намагаються задобрити-розбавити-нейтралізувати "демократичними цінностями". В минулому і теперішньому у США і Росії, як молоді і старої імперії, надто багато спільного, коли обидві діяли на страшну шкоду іншим народам.

Не будемо перебільшувати справу І. Дем'янюка, але й не применшуймо її. Це справа не лише минулого, яке захопило в свої пуга одного з мільйонів своїх бранців, а й нашої сучасності, коли під приводом історичної справедливості в ритуальних лешатах інспірованого судилища продовжують терзати призначеної жертву. У той же час, **в усьому світі прозирають тисячі реальних, а не міфічних злочинців комуністичного режиму. На них полювання заборонено. Вони - в червоній книзі.** Воістину!

Що таке троянські коні сучасності? Це - міфи ХХ століття. Бійтеся новітніх данайців, які гарцюють на тих самих заїжджених конячинах. Вони вже потоптали мільйони жертв і ще потопчуть.

Якби Іван Франко жив у наш час, сміємо думати, він з вичерпною чіткістю висловився б на дану тему. Однак у нас наразі нема рівних Франкові.

30 листопада 2009 року у Мюнхені, в Баварському земельному суді, розпочався, точніше продовжився судовий фарс по справі І. Дем'янюка. Чому в Мюнхені? Бо "в роки війни Дем'янюк перебував недалеко від Мюнхену". Так би мовити, за місцем дії. Чому ж перший суд відбувся в Ізраїлі?!

Яка доказова база так званого правосуддя? Які нові обставини відкрилися? Враховуючи провал минулого судилища, може, краще підробили "посвідчення" Дем'янюка? Відомо, що жодного (лже) свідка, а їх було 23, які колись свідчили по справі Дем'янюка й успішно забралися (інакше б його не виправдали), вже нема в

* "государственная безопасность".

живих. Може, скористалися з досвіду Голлівуду, де на місце ветеранів сцени для популярних кіносюжетів запрошують молодих зірок, щоб кінобізнес тривав безупинно? З останнього судового засідання телебачення показано кадри "масовки" "жертв Голокосту". Один чоловічок настирливо демонстрував у камеру руку з табірним номером. Очевидно, це є доказом того, що газові камери були і що газ пускав саме Дем'янюк?! Чи наразі тільки те, що концентраційні табори були і їхні в'язні маркувалися номерами на тілі, написані незмивним чорнилом? Якого не брав навіть "справжній єврейський жир". Який був фальшивою. То, може, нові обставини винуватять Дем'янюка вже у варенні "єврейського" мила. Так би мовити, повторення пройденого.

І ми не жартуємо. **Ганебне судилище над Дем'янюком - демонстративне свідчення тріумфу всевладності та вседозволеності міжнародних заправил надрелігії Голокосту наразі у формі слухняної Феміди, остаточно добитої ще на Нюрнберзькому процесі. Месидж для всіх: ми диктуємо закони, норми, мораль. Ми ліпимо історію за своєю подобою і для себе. Кліо - це ми. Світова громадскість - це ніщо. Абстракція. Мильна бульбашка. (Знову мило!) Процес творення "сушених голів" та рейтузів з людської шкіри не тільки триває, а й увічнюється в безстроковому процесі Дем'янюка, де Кліо мають загазувати остаточно. Наголосимо: тріумф всевладності. Хизування міфом ХХ століття.**

Не зважаючи на звернення з клопотанням втрутитись у справу Дем'янюка, українські власті набрали повний рот... мильної води. Пояснення відоме. На міжнародному рівні релігія Голокосту - невідмінна і найменший прояв "безбожництва" буде жорстоко покарані новітнім херемом. Починаючи від ООН, ЄС, ОБСЄ, МВФ і прочая - прочая. Це власті Ірану у грудні 2006 року наважилися провести в Тегерані міжнародну конференцію з питань Голокосту. (Дивися: **"Исследование Холокоста. Глобальное видение. Материалы международной Тегеранской конференции 11 - 12 декабря 2006 года"**. Москва. Алгоритм. 2007). Але ж Іран, як знаємо, оголошений поза законом. Його знищення, слідом за Іраком, планував ще Буш-молодший (безумовно, військовий злочинець), і досі доля цієї великої арабської країни під великим питанням. До речі, іранська мова - індоевропейська і близька за фонемною мелодикою до української. Частина спільної індоевропейської мінувщини.

Уся міжнародна кон'юнктура влаштована таким чином, що будь-які сумніви чи неупереджені думки щодо Голокосту (уповні прийнятні щодо геноциду вірмен, українського Голодомору, винищення інших народів) викликають автоматичну реакцію на знищення. Теза: Бог не в силі, а в правді - в даному разі не діє. Вітхозавітний Закон. Це - Тотальний Закон. Смерть єретикам!

Українські можновладці, бажаючи втриматися на міжнародному плаву, знаходять самозахист у тому, що Дем'янюк, мовляв, не громадянин України. Облудливу позицію важко вигадати. **Дем'янюк був громадянином СССР, в складі якого перед початком Другої світової війни перебувала й Україна. Інакше кажучи, він типовий "совєцький українець", яких під час війни були мільйони.** До них належить...

До них належить - і це символічно! - батько Президента України - Андрій Ющенко, який під час війни також потрапив у полон і перебував у нацистському концтаборі Освенцім, "фабриці смерті", та йому поталанило. Вжив. Завдяки чому незалежна Україна й отримала свого третього Президента, який, відамо належне, чимало зробив для пробудження історичної пам'яті, увічнення жертв Голодомору, визнання геноциду українського народу. І ще більше не зробив.

Можливо, Андрій Ющенко поводив себе у таборі найгіршим чином, можливо, обставини склалися так, що його оминувла зла доля, однак, наголосимо на цьому ще раз, на місці І. Дем'янюка міг опинитися чи не кожен із шести мільйонів радянських військовополонених. Чи не половину з яких становили етнічні українці. Сюжет надто гіпотетичний: як повівся б Президент Віктор Ющенко, якби в причетності до Голокосту без доказових підстав звинуватили б його батька? Мало того, що карався, так ще й підданий кривавому навітові. Президент же України має бути національним "батьком" для всіх українців, а не тільки в Україні сущих. Чи ми помиляємося? Чи Андрія

Ющенко шануємо як етнічного українця - мученика долі? А від етнічного українця - мученика долі Івана Дем'янюка - сахаємося?

У випадку з євреями фокус "жертвоної тварини" нізащо не пройшов би. Вони достатньо розумні, солідарні і далекоглядні, аби прорахувати, що на ритуальному судилищі в іпостасі одного єврея судили б усіх "богообраних". І не допустили б історичного остракізму. Незважаючи на жодні міжнародні правила і чого б це їм не коштувало. А ритуально "спалити" голячому б ні?!

Для світової закуліси справа Дем'янюка - спосіб задемонструвати всевладність та нехтування будь-якими принципами права й моралі, так би мовити, новий вселенський собор тріумфального Голокосту (перед яким бліднуть християнські собори, зокрема й Ватиканські). Для українства ж це текст на повноцінність нації - найбільшій жертві ХХ століття, на яку намагаються перекласти гріхи минулого, скоєні іншими. На теренах України і проти її народу. Винен, бо постраждав! Треба бути народом-переможцем. Горе - переможеним. Це - біблійна теза. А саме за біблійними кресленнями зведена й архітектура сучасного світу. У формі перекинутої піраміди.

Скільки ще?

Боротьба Лаокоона зі зміями триває. І ще триватиме... 435 тисяч років. Принаймні такий термін ув'язнення можуть призначити і Дем'янюкові, шляхом механічного перемноження близько 30 тисяч загиблих на відповідну суму років за кожного окремого в'язня. Це при тому, що Дем'янюка не звинувачують у жодному конкретному вбивстві. Оглядачі запитують, яким чином у подібний спосіб можна винуватити рядового наче б наглядча (не доведено) і чому подібних вироків не винесли жодному з відомих нацистських злочинців? Тоді фігурували смертна кара, довічне ув'язнення, або 10 - 15 років.

Є дана пояснення. Або заправили судилища віднайшли елексир безсмертя, яким будуть поїти у в'язниці І. Дем'янюка майже півмільйона років. Скільки проживуть самі судді й прокурори разом узяті, нам невідомо. Або, як сказано, маємо свідомо роздуману судову істерію, нагнітання колективного психозу, середньовічне полювання на відьму, ритуальний апофез наддрелігії Голокосту, коли не рахують навіть зі здоровим глуздом. Півмільйона років, то півмільйона. А чому б не посадити на мільярд-другий? Ефект той самий. Що станеться через півмільйона років із земною цивілізацією? Знаємо, що, за підрахунками Ньютона, Армагеддон має настати у 2029 році. Ще можна дочекатися. Правда, як кому.

А так, уявіть собі, Земля давно стала зіркою чи розпалася від зіткнення з великим космічним тілом, а Дем'янюк - усе сидить і сидить. В астральній порожнечі! Тому ми й кажемо: Мюнхенське судилище, перебіг якого висвітлюють 220 штатних піарників, це - колективний сеанс загострення квазірелігійної шизофренії, коли хворі втрачають адекватність, залюбують самі себе кошмарами, вірять у нечисту силу і т. ін.

У Баварському земельному суді судять і сам суд - як узаконену облуду.

"Кров його на нас і на дітей наших" Самоповтори історії

Утак звану Вербну неділю, Ісус Христос тріумфально в'їхав до Єрусалиму, де Його вітали оливковими гілочками*, а вже через тиждень, на юдейській вулиці Пейсах, Він був схоплений, осміяний, бичований, суджений і розп'ятий.

Дослідників Біблії дивує така швидка метаморфоза єрусалимської громади: від широкого захоплення до лютого озлоблення. Знавці пояснюють це тим, що Христос піддав основи Закону, і члени синагоги, вищого релігійного і судового органу з ради старійшин Ізраїлю, злякавшись за стан віри, на кошти мінял і торгашів, яких Він вигнав із Храму (а це - постійний прибуток!), підбурили проти Нього єрусалимську чернь. Учора вона славилася, нині зажадала мучни і смерті. Того самого.

Євангелія від Матвія з даного приводу повідомляє, що народ мав право вибору: когось із засудженого до страти на честь свята милують. *"Та первосвященники і старші намовили народ просити, щоб пустих Варавву (розбійника. - Авт.), а Ісуса видав на смерть. (...) Каже до них Пилат: А що маю робити з Ісусом, що зветься Христос? Усі відповіли: Нехай буде розп'ятий. Пилат, бачачи, що нічого не вдіє, а заколот дедалі більшає, взяв води й умив перед народом руки та й каже: Я невинний крові праведника цього, ви побачите. Увесь же народ відповів, кажучи: Кров його на нас і на дітей наших! Тоді він відпустив ім Варавву, а Ісуса, бичувавши, видав на розп'яття".*

КРОВ ЙОГО НА НАС І НА ДІТЕЙ НАШИХ. Ідеться про роль крові як містичної субстанції життя. Невинно пролита кров мстить за себе, і ті, хто її пролив (у ширшому розумінні - заподіяв комусь неправедну смерть), підданий прокляттю "жертви крові", яке може тривати не одне покоління. Коли ж добровільно й з великим у майбутнє виголосують, що кров на нас і на дітей наших, тим самим накликається "вічне прокляття" на весь рід-нарід.

* Через відсутність оливок у нас використовують вербичку.

Ситуація гранично ускладнилася тим, що Христос ознаменував Нову добу - Християнства, в якій Він є Спасителем і Той, "хто смертю поправ", тоді як для юдаїзму Він у кращому разі лжемесія, якого всіляко клянуть.

"Прокляття крові" Христа Дамокловим мечем два тисячоліття висіло над юдеями, наперед виправдовуючи ненависть і гоніння щодо "ворогів християнства". Самі ж напросилися! Хоча Христові апостоли все ж були євреями. Галилейську версію про певну етнічну відрубність наразі оминемо. Із тим лучиться і звинувачення юдеїв у ритуальному використанні християнської крові, зокрема у вбивстві немовлят, що супроводилося численними судовими процесами і жертвами вже з боку євреїв. "Кривавий навіт" став чи не найбільшим історичним прокляттям для єврейства.

Усі часи і для різних народів звинувачення євреїв у розп'ятті Христа стало родовим прокляттям уже для них самих. Воно ж було фоном звинуваченням і в нацистській Німеччині, хоча, ясна річ, домінувала ідейно-расистська мотивація. В останні роки існування царату в імперії діяв чорносотенний "Союз русского народа", з якими нараз покінула "жидо-масонська" революція. Сталінські гоніння на євреїв були вибіркової й до масових репресій не дійшло через вчасну смерть "вождя всіх народів". Яки євреї доби Христа передчували, чим для їхніх нащадків окошиться "прокляття крові", вони сто разів подумали б, чи віддати Христа на розп'яття. Але історія не знає умовних варіантів, бо інакше вона не відбулася б взагалі. А так, маємо, що маємо. Змінити можна лише теперішнє і прийдешнє.

Пилат міг умити руки, а як відмитися/очиститися від "прокляття крові" та "кривавого навіту"? Лише в наш час Римський Папа Пій XII від імені Вселенської церкви на Другому Ватиканському соборі звільнив юдеїв від "прокляття покління", визначаючи, що нема колективної відповідальності за муки і смерть Христові. За що Папу небезпідставно критикують з обох боків. Подальші зусилля в справі порозуміння світових релігій докла Іван-Павло II. А де кроки назустріч? Як примирити дві взаємовиключні парадигми: про месіанство юдеїв та Месію-Спасителя? Віднайти конфронтація вітозавітного Закону та євангельської Благодаті, як антигега Законів. Потім виник іслам.

Теологічні розбіжності є ніби постійнодіючими генеральними планами великих світових конфліктів у так званій війні цивілізацій. Хоча нашу цивілізацію називають юдо-християнською (протиставляючи релігійні Сходу та ісламу), той гібрид зберігає всі ознаки **неуникної несумісності**. Дехто в даному контексті згадує праведну "релігію Авраама", але той, як знаємо, був служителем шумерського храму, де й набрався священних знань. То вже потім "батька народів" зустрів Господь і звелів їти в Ханаан (Палестину). Інакше кажучи, **по релігійній лінії у "батька" Авраама був шумерський дідусь**. Про якого всі дружно забули. Чи не цю релігію повертав Христос, за що Його й розп'яли? Чому й запанувала стійка духовна какофонія, зі скреготом зубовим та масовим пролиттям крові. Та обличчю справи гіпотетичні.

Звернемо увагу на те, що єрусалимська громада, яка добровільно наклікала на себе і своїх дітей відповідальність за кров Христову, біснующись перед Пейсахом (як нині "богообрани" біснующись на судилищі Дем'янюка чи з нагоди Рош - Гашана у хасидській столиці Умані), "передоручили" катування і розп'яття Спасителя римським легіонерам. З чим ті звично впоралися. Так би мовити, вчинили "мокру роботу" чужими руками. Спосіб багатократно перевірений.

Заковика ж у тому, що дана обставина не знімає "вини крові". Відповідальність карає не виконавців (бодай не тією мірою), як осудних у винесенні неправедного вироку. Це - принципий концепт, який, наголосимо, виповнює містичним змістом усю історію Нового часу. З юдеїв можна зняти колективну провину, але пророчі слова Христа про те, що від єрусалимського Храму, як символу освяченої гріховності, не позостанеться "каменю на камені", зберігають свою вражаючу актуальність. **Храму нема, ковчегу завіту нема, скрижалі нема. Очікуваний юдейський Месія як і не прийшов. Народ без Храму, хоча й вірний тому Храмові, на угоду йому розп'яли Христа.** Що тут примирити, що залагодити, що зв'язати, треба якось вирішувати. Як і чинив Іван-Павло II. Папа Маньї Великий Папа. Чи є рух назустріч? Чи порозуміння можливе не за формою, а за суттю? Благодать ніби випливає із Закону, але теологічні доктрини у них різні. Примирити їх, означає "списати" жертву Христа. **Який, ясна річ, своєю смертю спокуював гріхи всього людства***. (Як у випадку з Потопом, грішний люд було просто знищено.) Розпалювати конфлікт, розводити сатанинство, закривати очі на суперечності, самих себе дурити? Ясно, що від своїх базових цінностей ні юдеї, ні християни, ні мусульмани, ні сповідники інших релігій не відмовляться. Як бути?

Дилема: **бути чи не бути?** Ось у чім питання. Релігії еволюціонують за своїми особливими законами, за збереження базових засад та символів віри. Зберігаються й певні стереотипи. З чим ми й повертаємося до справи Івана Дем'янюка. Євреї полюбляють жертвоприношення, аби змилювати свого ревнивого Б-га і висловити в той спосіб свою любов до Нього. Згадаймо Авраама, який наладштувався принести в жертву свого сина Ісаака. Господь зупинив, і хлопця замінили жертвним баранцем. Знак того, що початково навіть у системі юдаїзму євреї приносили

* Як сказав один старий єврей: "А ми ево об етом не просіли". Ні, то ні!

людські жертви. Фактично між "жертвою крові" і "жертвою злаків", які приносили в ім'я Б-га, виник конфлікт з боку Каїна щодо Авеля, що закінчився смертю останнього. У жертву приносили і так званого цапа-відбувайла, на якого покладали всі свої гріхи.

Простий, зручний та освячений спосіб: перекласти гріхи на когось. Саме така жертва - Дем'янюк, ширше - український народ. І він, народ, сам винен. Навіщо розселився у центрі Європи, де спершу промишляли работоргівлю, а відтак - масово поселились "богообрани"? Ясно, що утерменші-гої будуть завше заважати, шкодити, бунтувати. Аборигени такі і в Палестині, і в Україні.

Якби ж то Дем'янюк був злаком, питання не виникло б. Але ж він, згідно класичних раціоналістичних поглядів, двоного істота без душі. Худоба в людській подобі. А все ж, виникає казус "жертви крові", що, як відаємо, пролонгується* на тисячоліття. Каузальний зв'язок годиться розірвати: жертва і відповідальність за неї мають бути окремо, як, даруйте, мухи і котлети?

Ізраїльському безрозмірному Голлівудові, себто Феміді, яка досхочу познушалася над Дем'янюком, врешті вистачило розуму "вмити руки" від страти оскарженого. Гадаєте: докори сумління, чистота правосуддя, пошук істини та інші дурниці для простакуватих? Нічого подібного! Як і під час переслудваня Христа, ізраїльська чернь уволу натішлася/набіснувалася, ще більше згуртувавшись довкола "ленінського ЦК КПСС", даруйте - довкола нинішнього закулісся світового сіонізму. Мету досягнуто!

Нелюд покараний. Звір викритий. А те, що Дем'янюка відпустили і в його особі не повісили "всіх українців", та ж, люди добрі, хто ж, як не євреї, найбільш світові жертви за всю історію людства, водночас і найбільші гуманісти?! Коневі ж ясно.

Серед загальної ритуальної істерії ізраїльської черні лунали й тверезі голоси. До них належав і голос згаданого Руф Окуневой, колишнього радянського, дослідника єврейської історії. Вона писала: *"Обов'язком кожного з нас є застерігти Ізраїль та його народ перед майбутніми нещастями (згадаймо "жертву Христову" - Авт.), якщо він свідомо принесе в жертву нагадуванні світові про Катастрофу життя невинної людини. Обов'язком кожного політичного діяча, кожного громадського керівника, відповідальних за долю народу, є застереження перед тим злочинним діянням".* Ідеться про оскарження І. Дем'янюка.

Подібно звучав й голос Давида Меламуда, також емігранта з СРСР і патріота Ізраїлю. *"Нам, євреям, дається останній шанс у ХХ столітті, а, може, й у всій історії, змінити хід нашої історичного розвитку в позитивний бік (...), звільнитися від упереджень-забобнів у ставленні до українського народу. Буде злочинном перед нашою власною долею, якщо ми втрачимо цей шанс".* (Виділення наше.)

Ізраїльський письменник Боаз Євром торкається найбільш актуальної теми: *"Ми використали Голокост для того, аби зробити відповідальними за Голокост увесь світ, аби унеможливити критику Ізраїлю, тоді як самі зле поводимося, приміром, у Ліванській війні. Нині аргументи Голокосту надто часто звучать цинічно в наших устах".* Ізраїльський народ - не народ Окуневих, Меламудів, Євромов? Ба - Ізраїль до них відверто ворожий! Пророків побивають.

Істино, істино, скажемо ми. Голокост грецькою - Всеспалення. Так визначають "жертву крові" єврейства від нацизму. Слом'янувши реальних жертв нацизму, зауважимо, що у властивому стилі всездозволеності до жертв Голокосту віднесли себе чи не всі євреї, навіть народжені через багато років після війни. Натомість для всіх українців, навіть тих, хто пережив жахи Голодомору та совєцьких (і не тільки) репресій, статусу жертв не передбачено. Почуватися жертвою Голокосту, якій сумарно виплачують мільярдні відшкодування, вельми комфортно і прибутково. Це - великий бізнес на крові. Як і бізнес А. Гаммера та несть числа йому подібних.

А в цей же час... У середині грудня 2009 року в Берліні зібрався Всесвітній конгрес російськомовних євреїв. Що за зборище, влаштоване за певною лінгвістично-імперською ознакою? Що це за якість - російськомовних євреїв? Міжнародні скалки "совєцької хозарії" чи спроба реанімувати її в новому форматі?

Втім, якщо врахувати, що Президентом РФ є "полукровка" Д. Медведєв і що "полушки" і "цілушки" (Фрадкін, Левітін, той же Жириновський) посідають у політичній верхівці РФ вельми впливові посади (не кажучи вже про те, що сам О. Пушкін походить з ефіопських юдеїв), то безрозмірне об'єднання "рускагаварящів" не видається лише фарсом. Швидше змовою "одноязичних", які мають за паролі і спосіб спілкування "раднуву речь". Плюс специфічно-тоталітарне мислення. Невже позиція "біснுவатого фюрера", який вважав, що східне єврейство заражене большевизмом, знаходить своє підтвердження? Як, зрештою, і аргумент на користь "світової змови". Чом би ні, якщо все можна?!

Яку тему "обтерав" берлінський "междусабойчик"? Слухають: підсумки Другої світової війни та Голокост. Геноцид інших народів? Щось таке наче б сталося. Здається, з циганами, ще з кимось. Вимоги конгресу відомі: створення міжнародних контрольно-наглядово-каральних структур (читай - інквізиції Третього тисячоліття) за станом суспільної та індивідуальної моралі, включно з кримінальною відповідальністю за будь-які відхилення від єдино правильної думки на згадану тему чи бодай якісь сумніви з даного приводу. Заборона ревізії "ітогаф Фтарой міравой вайни", будь-якої реабілітації нацизму та появи неонацизму, в тому числі визнання учасниками війни "нацистських

* У цьому терміні - "довгий" - вчувається ім'я Лонгіна, римського легіонера, що брав участь у розп'ятті Христа, і врешті сам увірував у Нього. Чого не зробив жоден старійшина синагоги. Святий Павло - інша історія.

поплічників", себто національних військових утворень на кшталт української дивізії "Галичина**", яким нема і не може бути прощення, визнання для перемоги над нацистською Німеччиною обов'язковим святом, кримінальне покарання за заперечення Голокосту.

Нав'язування, в'язання, тотальний "єдномислія" у нових історичних умовах, повсемісний пильний нагляд за станом світових спільнот з боку задуманого наддержавного утворення, так би мовити, "Нового Комінтерну", підконтрольного "рускагаварящів". "А што?! Вчать, як жити Україні, країнам Прибалтики. Заіхають на їхні державні курси, брутально втручаються у внутрішні справи. Нам нет преград на море не на суше".

Чому місцем шабашу обрано Берлін, а не "зореносну"? Так із пісні ж слова не викинеш:

*Дайош Варшаву, дай Берлін,
Уж врезались ми в Крим.*

Крім того, Берлін - "сталіца павержена врага", де вирощують карликових політиків на кшталт Шрьодера-Меркель. Гротескні персонажі. Які дуже полюбляють "русскій газ" і готові засудити всіх українців за "німецький газ".

Не інакше, **маємо вселенський собор приму-сової наддрелігії Голокосту із радикальними "рускагаварящими" хреціями**. Головне, все ж, душа, а не "речь", якою можна "жечь сердца людей". Д. Медведєв як вселенський понтифік "рускагаварящів"? То чому ж розбіглися по світу, мов таргани, якщо така ностальгія за "великої страной"? Відповідно - розкручування міфу про "визвольну місію" СССР у Другій світовій війні, відбілювання "хорошого" Сталіна та накручування інших неоліберських оборотів. Замість неупередженого аналізу та вичення минулого, зокрема ролі США в становленні збройної потуги СССР та укріпті його масових злочинів, у наснажені ним же - нацистської Німеччини і т. ін., безсоромне наварювання проценту з совєцького капіталу на тему "ВОВ".

А в цей же час... У Парижі відбулося засідання Політичного комітету Парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЄ), де обговорили доповідь віце-президента ПАРЄ Мевлюта Чавушоглу про **"Необхідність засудження злочину Голодомору в Україні 1932 - 1933 років та масового голоду на території колишнього СРСР"**.

Росія всіляко інтригує, хитрує, контратакує, пропонуючи свій проєкт доповіді з нейтральним формуванням "До 75-річчя масового голоду на території Радянського Союзу". Мовляв, що вдієш: неврожай... **Мерзенисть і цинізм політики офіційної Росії - безмежні**. Як у приказці: "Кто кого обидит, тот того и ненавидит". Москва смертельно ненавидить "незалежна", яку в душі брата-Каїна не зуміла добити під час Голодомору.

Слухали, слухали. Відклали. Москва торжествує: ПАРЄ не визнала (ще не визнала!) Голодомор геноцидом українського народу. "Ура-а, наша взяла!" Десять мільйонів українців померли просто так. Яки стільки виморили росіян**, Росія, може, й розвалилася б, а злочин напевно визнали б геноцидом. А щоб цього не сталося стосовно України... Зрештою, Росія може підняти ціни на газ для Західної Європи, і нехай собі "гріються" Голодомором. Хто сказав: "Держу парі, што ПАРЄ в паре с кремльмом"?

Об'єднана московсько-єрусалимсько-вашигтонська братія вкотре вчинила ритуальне україножерне біснування. Німецький процес над Дем'янюком дуже на руку. Хтось усе добре спланував у часі і просторі. Мовляв, геноциду українців не було, зате є Дем'янюк.

Умити руки можна. Чи можна змити кров'ю кров? А кров жадає нової крові. Кров - змазка історії! Стара кров - згусла, подавай нову. І так - століттями, тисячоліттями. Кров, кров, кров... Повтор, повтор, повтор... Руки умити можна, доручивши розп'яті "образ всевинного українця" римським легіонерам, себто вже слухняній німецькій Феміді. І це все, що позостало від Священної Римської імперії німецької нації?!

Класика: Від Лаокоона до Христа і до наших днів - **"Судилище триває"**. Так Марта Онуфрів пророче назвала свій опус. Тому ми не приймаємо і повертаємо ізраїльтянам слова, адресовані заступником спікера Кнессету Довом Б. Бен-Меір до голови Організації американців в обороні людських прав в Україні Божені Ольшанівській з приводу її звернення в справі І. Дем'янюка: *"А вам і вашим приятелям раджу я, щоб ви ходили до церкви не тільки в неділю, але й кожного дня в тижні, і щоб там стояли на колінах, поки кров з них не потече, прохаючи прощення за те, що ваш народ зробив нашому"*.

Крові хочеться християнської, крові! Хоч мусульманської. Хоч зі скрні, хоч з ребра, хоч з коліна. Відповмо словами пророка Ісаї:

*(...) Я знаю все;
І твою зухвалість проти Мене.
За твою зухвалість проти Мене
і за те, що гордіня твоя дійшла до вух Моїх,
Я вкладаю кіляці Мої в нідзи твої
і вудила Мої в рот твої
і поверну тебе назад тією ж дорогою,
якою ти прийшов.*

Адресуйте ці слова собі. Дикі семітські племена вдерлися в квітучу Месопотамію з пустелі. І квітучий край став пустелею. Наступ пустелі триває.

* Ясно, що прокляття не поширюється на РОА (армію генерала Власова), а також на репресивно-каральні частини "страни саветаф", де переважно героїські кривавили діди-батьки нинішніх правдоборців. Кому-нізм і його злочини - не осудні!

** Нагадаємо, що голод у Поволжі та на Кубані торкнувся в першу чергу українських поселень; у Казахстані вимерла чи не половина казахів.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 157,0 м²
Загальна площа – 196,6 м²
Мінімальні розміри ділянки – 18,94 x 27,99 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

